

தனியாத தாகம்

(வரலாற்றுக் கற்பண நாடகம்)

பதினேழாம் நூற்றுண்டில்
டச்ச ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து
மாந்தையின் மாண்பை நிலைநாட்டிய

பனங்காம மன்னன்
கயி லைவன் னியனி ன்

வீரவரலாற்றை அடிப்படையாகக்
கொண்டது

“ காவை கிழார் ”

ମୁଖ ଧ୍ୟାନିଷ୍ଠ

(ଯକ୍ତିଗୁରୁ ଶେଷପଦ୍ମକ ଶ୍ଵରୁଣୀଶ୍ଵର)

ମୁଖରେ ଉତ୍ତରାଳ୍ପଦ୍ମ ମାଧ୍ୟମରେ
ଶେଷପଦ୍ମକ ଶ୍ଵରୁଣୀଶ୍ଵର କଥା
ଯଦ୍ବାହୁଶବ୍ଦରେ ପାତାରାଜୀ ରାମିତାରାଜୀ

ମୁଖ ମୁଖ ଲାକଣ ମୁଖ
ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ

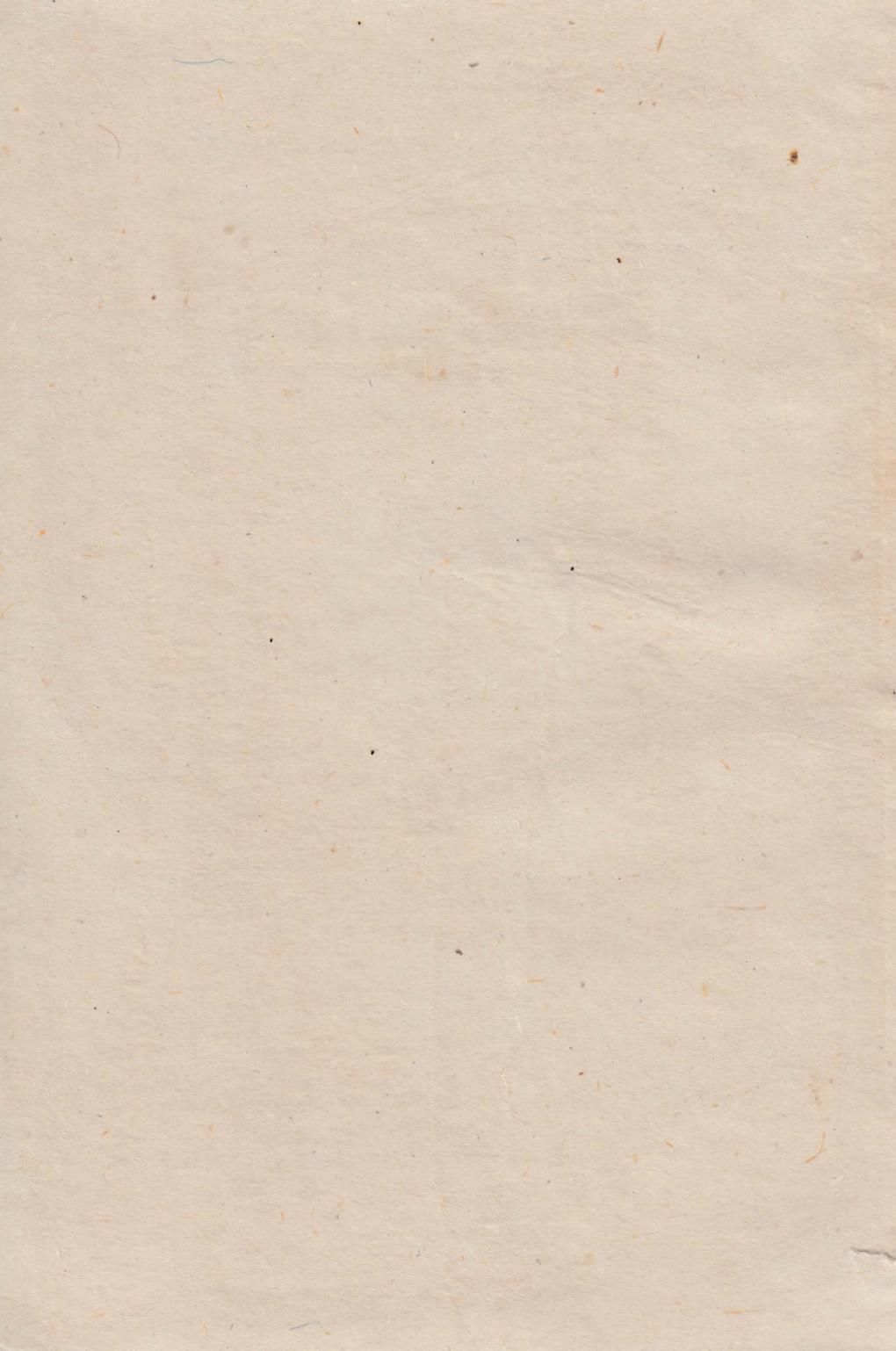
ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ
ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ

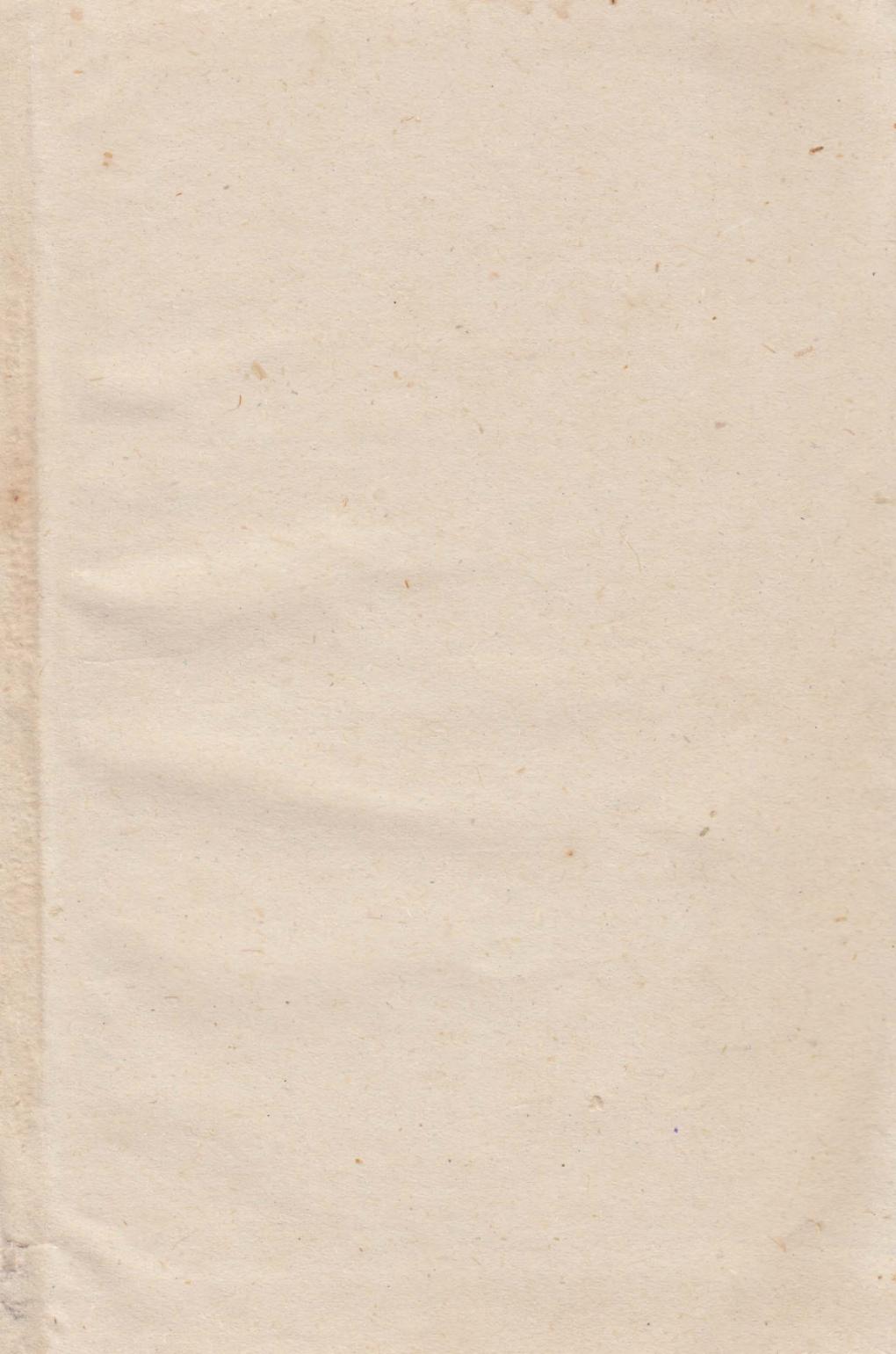
“ ଶେଷକି ଶେଷ ”

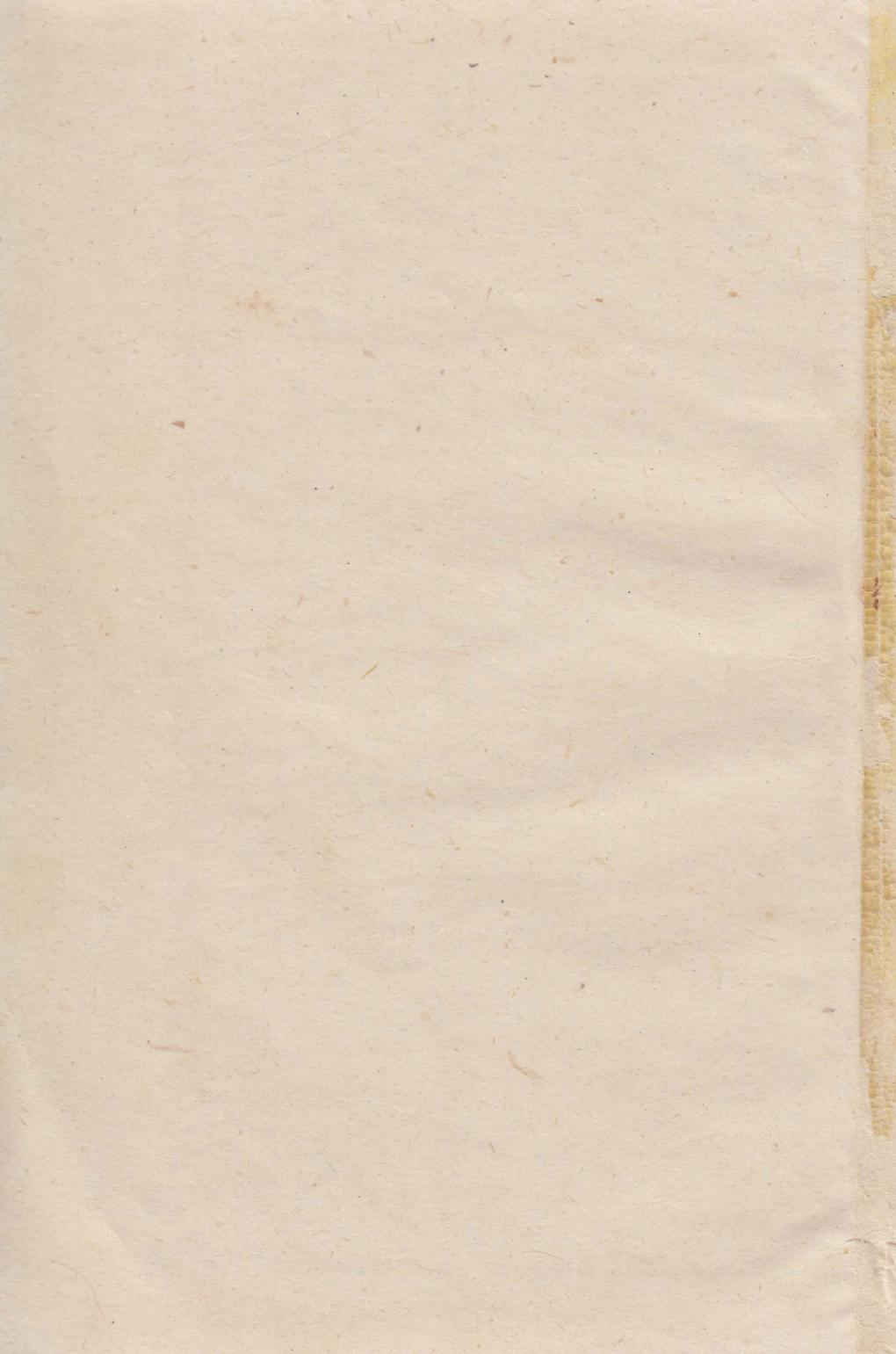
தணியாத தாகம்

(வரலாற்றுக் கற்பனை நாடகம்)

“ காவை கிழார் ”

தணியாத தாகம்

[வரலாற்றுக் கற்பனை நாடகம்]

“கரவை கிழார்”

க. கந்தசாமி, ‘மதிருளி வாசா’
கரவெட்டி, கிழக்கு, கரவெட்டி.

[பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே]

இந்நாடகத்தை மேடையேற்ற விரும்புவோர் நாடகாசிரியரின்
அனுமதி பெறவேண்டும்.

முதலாம் பதிப்பு — 1968
 இரண்டாம் பதிப்பு — 1970
 மூன்றாம் பதிப்பு — 1976

க. பி. ஆ. ச. / 3 / 787

சான்றிதழ்

1952 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 29 ஆத் திகதி வெளியான இலங்கை அரசாங்க வர்த்த மானிப் பத்திரிகையில் உதவி நன்கொடை பெறும் தன் மொழிப் பாடசாலைகளுக்கும் இருபாலைப் பாடசாலைகளுக்கும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளுக்கு மான ஒழுங்குச் சட்டத்தின் 19 (ஏ) ஆம் பிரிவில் பிரசரிக்கப்பட்டதற்குமைய இப்புத்தகம் நூல்நிலை யத்துக்குரிய உபயோகித்தற்கு மகா வித்தியாதிபதி அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

உப்பம்

டப். ஏ. ம. சுரத்துமார்

செயலரன்

கல்விநூற் பிரசா

ஆலோசனைச் சபை

கல்விநூற் பிரசா ஆலோசனைச் சபை

மலாய் வீதி, கொழும்பு - 2

7-1-1976.

[இப்புத்தகம் 10 மையின் வீதி, யாழ்ப்பாணம் கலைவாணி அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு திரு. க. கந்தசாமி; காவெட்டி விழக்கு, காவெட்டி, அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. 150-76]

முகவுரை

கவிஞர் கரவைசிழார் இலங்கையின் தலைசிறந்த கவிஞர்களிலொருவர். தமிழ் மொழியைத் திறம்பட தித்திக்க கவிதையில் கையாளும் சொல்லாளன்; சோர்விலா தமிழ்ப் பேச்சாளன். என்னமெலாம் தமிழ் - எதிர்காலமெலாம் தமிழ் பற்றியே சிந்திக்கும் தமிழ்த்தொண்டன். பழகப் பழகப் பாலும் கசக்கும் என்னும் பழமொழி அன்பர் கரவைசிழார் அவர் களைப் பொறுத்தளவில் பொய்மொழி. அரைக்க அரைக்க மணம் வீசும் சந்தன மரம் போன்றவர் நட்புக்கு.

நல்ல எழுத்தாளர் காலவெள்ளத்தில் அள்ளுண்டு போன வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் காண வேண்டும்— அவற்றில் தமிழர் தம் பெருமைகளும் நிகழ்ச்சிகளை வெளி உலகம் காணும் வகை செயல் வேண்டுமென்னும் துடிப்பு வாய்ந்தவர். படித்தோரும்-படியாதோரும் விருப்புடன் ஏற்கும் முத்தமிழின் ஒன்றுன நாடகத் தமிழில் வடித்தெடுக்கும் சிறந்த நாடக ஆசிரியன்.

“ஆதவனே மன்னிப்பாய்” என்னும் நாடகம் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. கருத்தாழும் மிகுந்த வசனங்கள் — இனிய பாடல்கள் — அருமையான கதையமைப்பு - இத்தனையும் கொண்ட நல்ல நாடகம் ஒன்றைப்பார்த்த நிறைவைப் பெற்றேன்.

“தணியாத தாகம்” என்னும் இந்நாடகப் பிரதியைப் படித்தேன். அவர் தமிழ்தாகத்தைக் கண்டேன். வணிக்காட்டின் மணமேடுகளுக்குள் மறைந்துகிடந்த

வரலாற்றின் புகழ்பூர்ப்பும் வீரனின் கதை. நல்ல ஆராய்ச்சி, மணி மணியான வசனங்கள். தமிழன் ஜிக்குச் சூட்டிய நல்ல வாடாமலர் இந்நாடகம். தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் ஆசிரியருக்குப் பெரிதும் கடமைப் பட்டிருக்கின்றது. அவர் தம் தமிழ் உணர்ச்சி வளர்க! தமிழ்த் தொண்டு வாழ்க! நல்ல பல தமிழ் நாடகங்கள் அவர் ஆய்வில் வெளிவர்ட்டுமென்று வாழ்த் துகின் ரேன். வாழும் தமிழ்த் தலைமுறை அவர் தொண்டிஜைப் பயன்படுத்துமாக.

அன்பன்

செ. இராசதுரை

மட்டக்களப்பு,

26-9-1967.

மட்டுநகர் முதலாவது பா. உ.

மட்டுநகர் மாநகரசபை முதல்வர்.

கலையரசு க. சொர்ணலிங்கம் வழங்கிய

அணிந்துரை

அன்னிய ஆட்சியாளர்களை எதிர்த்துத் தமது தாயகத்தின் சுதந்திரத்தைப் பறிபோகாது பாதுகாப் பதில் அஞ்சா நெஞ்சுடன் போர்புரிந்த அரும்பெரும் வீரர்கள் பலர் நமது ஈழத்தில் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் முக்கியமாக சங்கிலியன், பண்டாரவன் னியன், கயிலைவன்னியன் போன்றவர்களைக் குறிப்பிட வாம். இவர்களின் வரலாறுகள் ஏடுகளில் மறைந்து கிடக்கின்றன. ஆனால் அவ்வேடுகளைப் படிப்பதிலோ அவ்வீரர்களைப் பாராட்டிப் புகழ்வதிலோ அக்கறை கொண்டவர்களைக் காண்பது அரிதாகவிருக்கிறது. ஆயினும் சினிமா நட்சத்திரங்களைப் புகழ்ந்து போற்றிப் பாராட்டுவதில் போட்டியிடும் இளைஞர்கள் ஏராளமானாக காணும் இக்காலத்திலும் ஆங்காங்கு சில இளைஞர்கள் தேசாபிமானம், இனப்பற்றுக் கொண்ட வர்களாய் இருப்பதைக் காணும்போது பெருமையாகத்தான் இருக்கின்றது. அவர்களிலொருவர் “கரவை கிழார்” என்னும் புனைபெயர் கொண்ட திரு. க. கந்தசாமி. இவர் போன்றவர்கள் நாடக மூலமாக நமது முன்னாள் வீரர்களைப் பற்றிப் பொதுஜனங்கள் அறிந்து உணரும் பொருட்டு அன்றாரது வீர தீரச் செயல்களை நாடக உருவும் கொடுத்து கற்பித்து வருகிறார்கள்.

யாழிப்பாணத்தில் “சங்கிலியன்” நாடகத்தையும் மூல்லைத்தீவில் “பண்டாரவன்னியன்” நாடகத்தையும் முன்பு பார்த்திருக்கிறேன். “கரவை கிழாரால்” இயற்றப்பட்டு, மன்னார் இந்துசமய வளர்ச்சிச் சங்கத்தாரால் யாழிப்பாணத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட “தணியாத தாகம்” என்னும் நாடகத்தைப் பார்க்கும் வாய்ப் பும் எனக்குக் கிடைத்தது. இந்நாடகத்தின் மூலம்

கயிலைவன்னியன், வெல்நம்பி ஆகியோரின் நாட்டுப் பற்று, இனப்பற்று முதலியவை அந்நாளில் எத்தகைய தாய் இருந்தது என்பதை நன்றாக அறியக்கூடியதா யிருந்தது. உண்மையாகவே கிழவனுகிய என்னுள்ளத் தில் எத்தகைய உணர்ச்சிகள் எழுந்தன என்பது பற்றி வார்த்தைகளில் சொல்ல முடியாதிருக்கிறது. ஆசிரியர், உணர்ச்சி மிகுந்த வசனங்களாலும், பாடல்களாலும் பார்ப்பவர்களைப் பரவசமடையச் செய்திருந்தார். சமூக முன்னேற்ற நாடகம், சமூக சீர்திருத்த நாடகம் என்று பார்த்த பார்த்த இடங்களில் தக்க யோசனையின்றி ஹாஸ்யம் என்றும், காதல் என்றும் தகாத கருத்துக்களைப் புகுத்தி, நடித்து, ஊரையே கெடுத்துவரும் இந்நாட்களில் இதுபோன்ற நாடகங்களை இயற்றி, தக்கபடி தயாரித்து, நடித்து வருபவர்களைப் பாராட்டிப் போற்றுதிருக்க முடியாது. இந்நாடகத்தை இயற்றி அமைப்பதில் “கரவை கிழார்” அவர்கள் சிரமப்பட்டு ஆராய்ச்சி பல செய்திருந்தாலன்றி இத்தகைய சிறந்த வரலாற்று நாடகத்தை எழுதியிருக்க முடியாது.

இந்த இளைஞருடைய தேசப்பற்றும், மொழிப்பற்றும் மிகவும் மெச்சக் கூடியதாக விருக்கின்றது. இவர்போன்ற இளைஞர்கள் இன்னும் பலர் தோன்றி, முன் வந்து, இதுபோன்ற நல்லுணர்ச்சியைத் தூண்டும் நடகங்களை இயற்றியமைத்து. தக்கபடி தயாரித்து நடத்திவருவார்களாயின் நமது தேசப்பற்றும், மொழிப்பற்றும், மேன்மேலும் ஒங்கி வளர ஏதுவாயிருக்கும். அப்பொழுதுதான் நமது நாடகக்கலைக்கு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

வாழ்க நாடகக் கலைஞர்

மரனிப்பாய்,

2-1-1968.

க. சொர்ணலிங்கம்

மதிப்புரை

எழுத் தமிழ் நாட்டில் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின் கலை, மொழி, கலாச்சாரத்தில் ஒருவித வேகம், மலர்ச்சிஏற்பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம். உணர்ச்சி மிக்க சில இளைஞர்கள் மொழிப்பற்று, நாட்டுப்பற்று எனும் போற்றற்குரிய உணர்ச்சியினால் உந்தப்பட்டுத் தன்னலம் கருதாது சேவை நோக்குடன் கடமையாற்றுகின்றனர். அச்சிலரில் ஒருவர் திரு. கரவை கிழார்.

சென்ற இரு வருடங்களில் அவரின் எழுத்தின் வன்மையையும், தனியாத கலை ஆர்வத்தையும் கண்கூடாகக் கண்டவன் யான். அரசாங்கப் பணியில் இருந்தும், கலைக்காக, மொழிக்காகத் தன் காலத்தை யும், பணத்தையும், சுகத்தையும் பொருட்படுத்தாது சேவை ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பவர் அவர்.

இன்று மன்னார் மாவட்டத்தில் நாடகத்துறையில் பெரும் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதற்கு திரு. கரவை கிழாரின் கலைச் சேவை ஒரு முக்கிய காரணமாகும். அவரின் “சிதைந்த சிலை”, “ஆதவனே மன்னிப்பாய்”, “தீங்தமிழ்த்தீ” போன்ற நாடகங்கள் மன்னாரில் நாடக உலகில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதுடன் தமிழ் பேசும் இடமெல்லாம் உற்சாகத்துடன் வரவேற்கப் பட்டன. இவரின் நாடகங்களில் வளர்ச்சியின் உச்சத்தில் நிற்பது “தனியாத தாகம்” என்று கொள்ளலாம். திரு. கரவை கிழாரின் நாடகங்கள், பணத்திற்காகவோ பொழுதுபோக்கிற்காகவோ கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும் நாடகங்கள் போல்லாது, ஒவ்வொன்றும் மக்கள் மனதில் நாட்டுப் பற்றை,

மொழிப்பற்ற வளர்ப்பதோடு பழும் பெரும் உண்மை களை, கொள்கைகளைப் பார்ப்போர் மனதில் பதிய வைத்து அவர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் வன்மை வாய்ந்தவை.

எம் நாட்டவர்க்கு எங்கள் வீரர்களைத் தெரியாது. அவர்கள் செய்த தொண்டை, அவர்களின் சீரிய பண்பை, போற்றற குரிய வீர வாழ்க்கையை மறந்து விட்டார்கள். எம்நாட்டு வீரர்களுள் ஒர் உயரிய இடத் தைப் பெறவேண்டியவர் “கயிலை வன்னியராவர்”. எம் நாட்டிற் பிறந்து, கிழக்கு நாடுகளையெல்லாம் கட்டியாண்ட டச்சு ஏகாதிபத்தியத்தைக் கடைசிவரை எதிர்த்த மாவீரன் கயிலைவன்னியனின் தணியாத சுதந்திர தாகத்தை நாடறிய மேடையேற்றி எம்நாட்டிற்கு அளப்பரிய சேவை செய்துள்ளார் திரு. கரவை கிழார்.

இவ்வரிய நாடகத்தைப் பல இன்னல்களுடே தமிழ் மக்கள் யாவரும் படித்து இன்புறும் வண்ணமும் வருங் கால சந்ததியினர் ஆம்மாவீரன் கதையை மறந்து விடாவண்ணமும் புத்தக வடிவில் வெளிக்கொண்டும் திரு. கரவை கிழாரின் சேவைக்குத் தமிழினம் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

அவரின் போற்றற்குரிய சேவை யாவராலும் மதிக் கப்பட்டு அவரின் ஆக்கவேலைக்கு வேண்டிய ஊக்கத்தை ஊட்டவேண்டியது நம் ஒவ்வொருவரினதும் தலையாய கடமையாகும்.

மன்னார்

28-4-68

தேவநேசன் நேசையா

*A review by Mr. K. Paramothayan, B. A., (Cey.)
Dip. in Ed. (Cey.), Dip. in Ed., (Lond.)*

The Glory That Was Vanni

**Thaniyatha Thaham (Unquenched Thirst)—
An Historical Play by "Karavai Kilar"**

When the Portuguese landed in Ceylon, the territory of the Vanniyas stretched from Trincomalee in the East to Mannar in the West. Panamkamam was once the celebrated headquarters of the Vanniya chieftains. Kilakkumoolai South even today boasts of inscriptions in caves which prove beyond doubt that Panamkamam Pattu was one of the earliest settlements of the Vanniyas. According to M. D. Raghavan, the historian, the Vanniyas descended from Agnikulas, one of the great Clans that inhabited South India from time immemorial. Historians in general acknowledge them as the Rajputs of South India. They were a Dravidian Warrior-clan with the Bow (Silai in Tamil) as their ensign.

Some names of famous Vanniya Chieftains are remembered by posterity—Nallamapana Vanniyan, Periya Kumarasuriya Vanniyan, Kathirgama Vanniyan; Pandara Vanniyan, Kayla Vanniyan etc. Of these Kayla Vanniyan who ruled over Panamkamam was the most famous.

Thomas Van Rhee, the Dutch Governor, wrote "The Vanni rulers were standing with one foot on the Company's land and the other on the King's territory". C. S. Navaratnam in his 'Vanni and Vanniyas' adds: "They were a constant source of irritation to the Dutch as they had been to the Portuguese. The chiefs would not often pay their annual tribute of elephants and their land rents and some even would not appear at the annual Durbar when they were summoned by governors. This was especially the case with *Kayla Vanniya* of Panamkamam who failed to appear before the Dutch Governor for twelve consecutive years". He goes further to say, "When this fearless wealthy chief died in 1678, the Vanniyas appointed a successor without reference to the Dutch authorities".

If it is the task of the historian to sift the kernel of fact from the husk of fiction, it is the business of the playwright basing his theme on recorded history to bring to light those facets that in his opinion would appeal to the audience. While South Indian Tamils still cherish the heroism displayed by Kattappomman and Vellaithurai pitted against the might of British imperialism on the march, Ceylon Tamils find their heroes in Sankilian and Pandara Vanniyan and the Sinhalese in Sardiel and Keppitipola. To these "Karavai Kilar" has added yet another—*Kayla Vannian* of Panamkamam. Whereas the others were all captured, humiliated and put to death, the Dutch could not capture

Kayla Vanniyan or his kingdom during his life-time. It was during the reign of Kayla Vanniyan's grand nephew that Panamkamam eventually went under Dutch rule.

"Thaniyatha Thaham" perhaps an exaggerated title to emphasise the freedom-thirst of the Vanni Chief, serves to bring home some of the easily forgotten facts of Ceylon history. That the Dry zone was once the granary of Ceylon is an accepted fact—with Giant's Tank, Vavunikkulam, Pandarakulam etc. crowding the area. What "Karavai Kilar" achieves is to brilliantly weave into the theme the natural beauty and bounty of the Vanni District, its culture and civilisation, the fame of its ancient sea-port, Mantote, through which, according to the Mahavamsa, Vijaya and his 500 followers got their wives from India "followed by craftsmen and a thousand families of eighteen guilds".

There is no doubt that Mantote was one of the ancient international sea-ports famous for sea-borne commerce between the East and West. Some of the articles of trade even adorned the court of King Solomon and were known by their Tamil names like "Tokai" and 'Akhil'. All the sea-faring nations of then-known world seem to have used Mantote as the emporium for the bartering of various kinds of merchandise like spices, rice, ginger, ivory, muslin, gems, peacock, pearls etc. (Note Zanzibar and Orizza in Ptolomey's Map, derived

from Inchiver (ginger) and Arisi (rice) in Tamil. That the Tamil term for the rice grain (arisi) was adopted into the Greek language and through the Latin (Oryza) has passed into modern European languages e.g. French 'riz' and English 'rice' is ample testimony to the fame of mantote as an international port.

A Hive of Activity

The Western boundary of the Vanni was once a hive of activity. Many abandoned tanks and neglected channels bear testimony to it. Of the many dams in ruins Kurichakulam Tekam on the Kal Aru and another on the Per Aru are outstanding. Some stone pillars mark what was once probably a shrine at Komputukki between Vidataltivu and Iluppaikkadavai. There are traces of ancient roads running from Mantote to Anuradhapura and Jaffna through Kilakkumoolai South. The remains of an ancient bridge are found at Olukkulam. The temple at Kallar 7½ miles from Marichchukkaddi was seen in a tottering state by J. Haffner, a Dutchman who travelled through Vanni on foot. There was a great demand for pearls of Chilapathurai, known by a special name 'Tamaravarnika'.

It is these, our ancient heritage and valour our culture and our civilisation, that "Karavai Kilar" brings into focus. All Ceylonese have reason to be thankful to the author for his outstanding piece of drama based on historical fact.

The play is on the whole stage-worthy. The author has made it so with his rich experience in stage-craft. The prose is simple, pure and rich. There is original poetry too which compares favourably with contemporary pieces in Ceylon and India. There is also intrigue, as is to be expected in the lives of heroes, that leaves tragedy and tears in its wake. The story revolves round Kayla Vannian, his daughter Komalavalli and citizen-patriot Velnambi. If there is any shortcoming in the play it is the utter lack of humour.

“Karavai Kilar” has added yet another feather to his cap. It is hoped that the young author who gave Tamil audiences Sithaintha Silai (Broken Sculpture) and Athavane Mannippai (Oh Sun Forgive) earlier will still go forward, without resting on his laurels, to quench the unquenched thirst of Tamil drama audiences in Ceylon.

முன்னுடை

சழநாட்டைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செலுத்திய எதேச்சாதிகாரிகளாம் போர்த்துக்கேயர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோரை எதிர்த்துப் போரிட்ட விடுதலை வீரர்கள் பலர். அவர்களிலே சங்கிலிமன்னன், பண்டாரவன் னியன் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். டச்சுக்காரர் ஆண்ட காலத்திலே விடுதலை வேட்கை தணியாமல், மாற்றுஞ்சாள் பணியாமல் ஆட்சிசெலுத்தினான் பனங்காமத்தை ஆண்ட குறுநில வன்னி மன்னானும் கயிலைவன்னியன்.

பதினேழாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த இவ்வீரகேசரி தொடர்ந்து பள்ளிரண்டு ஆண்டுகள் டச்சுக் கவர் ணரின் ஆணையை மீறி வரி செலுத்த மறுத்து நாட்டின்சுதந்திரத்தைப்பேணிப்பாதுகாத்திருக்கிறான். திரு. சி. எஸ். நவரத்தினம் அவர்கள் எழுதிய “VANNI and VANNIYAS” - என்ற நூல் இதற்கு சான்று பகர் கின்றது.

“It was Thomas Van Rhee (1692–1697) the Dutch Governor, who wrote: “The Vanni rulers were standing with one foot on the company’s land and the other on the King’s territory”. They were a constant source of irritation to the Dutch as they had been to the Portuguese. The chiefs would not often pay their annual tribute of elephants and their land rents and some even would not appear at the annual durbar when they were summoned by governors. This was especially the case with Kayla Vanniya of Panamkamam who failed to appear before the Dutch Governor for twelve consecutive years (Page 25).

வீரம் என்பது வெற்றியிலும் பலத்திலும் மட்டுமே தங்கியிருக்கிறது என்ற குழப்பமான எண்ணம் நிலவி வருகிறது. வீரன் என்ற சொல் தியாகத்தையும். சாவையும், ஏன் தோல்வியையும் உள்ளடக்கியதுதான். வீரன் மக்களின் உள்ளத்தைத் தொடவேண்டும்.

"Heroism should not be confused with strength and success. Our concept of the hero must be humanized to include the ideas of sacrifice and death, even of failure. The hero also must touch the people's emotions."

இத்தகைய வீரருகே விளங்கிய கயிலைவன்னியனின் ஆட்சிக்காலத்திலே நடைபெறுவதாக இந்நாடகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. நாடு செழிப்புடன் மட்டும் திகழ்ந்தால் போதாது; அது விழிப்புடனும் இருந்திடவேண்டும் என்ற எண்ணாத்தை, பிறந்த பொன்னட்டடைக்காக்க இறக்கவும் சித்தமாக இருக்கவேண்டும். எதையுமே இழக்கத் துணியவேண்டும் என்ற உயர்ந்த, சிறந்த கருத்தை உணர்த்திடும் நோக்கோடு, கயிலைவன்னியனுடன் வேறுபல பாத்திரங்களையும் படைத்து உருவாக்கப்பட்டதுதான் "தணியாத தாகம்" என்னும் இந்நாடகம். தமிழ்த்தாயின் திருவடிகளில் இந்நாடக நூலாகிய மலரைச் சூட்டுகின்றேன்.

இந்நாலுக்கு முகவரையும், அணிந்துரையும், மதிப்புரையும், ஆங்கில ஆய்வுரையும் வழங்கிய சொல்லின் செல்வன் மட்டுநகர் முதலாவது பா. உ. செ. இராசதுரை அவர்களுக்கும், கலையரசு க. சொரண விங்கம் அவர்களுக்கும், மன்னார் அரசாங்க அதிபராக விளங்கிய திரு. தேவநேசன் நேசையா அவர்களுக்கும், திரு. க. பரமோதயன் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைக் கூறுகின்றேன்.

இந்நாலின் முந்திய இரு பதிப்புக்களையும் ஆதரித்த தமிழ்ப் பெருமக்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்து இம்முன்றும் பதிப்பையும் வரவேற்று ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்திடுமாறு அன்னுரைக் கணிவடன் வேண்டுகிறேன்.

இந்நாலை இப்போது பாடசாலை நூல் நிலையங்களுக்குரிய புத்தகமாக அங்கீரித்தமைக்கு கல்வித் தினைக்களத்தார்க்கு என் நன்றியை நவில்கிறேன்.

"கருவை கிழார்"

“ தணியாத தாகம் ”

பாத்திரங்கள்

1. கயிலைவன்னியன்	பனங்காம மன்னன்
2. வேல்நும்பி	பனங்காமத்தில் வாழும் வீரன்
3. டச்சுக் கவர்னர்	யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆட்சி செலுத்தும் கவர்னர்
4. மருதப்பிள்ளை	பனங்காம அரண்மனை அலுவலர் — வரிவசூல் செய்பவர்
5. தளபதி	பனங்காம அரசனின் தளபதி
6. அமைச்சர்	பனங்காம அரசனின் அமைச்சர்
7. செட்டிகுள வன்னியன்	செட்டிகுளத்தை ஆளும் குறுநீல மன்னன்
8. செஞ்சொற்கவி	பனங்காம அரசவைப் புலவர்
9. கோதண்டம்	வேல்நும்பியின் நண்பன்
10. சின்னப்பா	} கவர்னரின் மானிகை அலுவலர்கள்
11. பொன்னப்பா	
12. இளம்கீரன்	
13. அருட்கவி	புலவர் 1
14. கோமளவல்லிநாச்சியார்	புலவர் 2
15. சென்பகவல்லி	மருதப்பிள்ளையின் மகள் - இளவரசி
16. கோதை	மருதப்பிள்ளையின் மகள் - இளவரசியின் தோழி
- மற்றும் இரு குடியானவர்கள், அரண்மனைச் சேவகன் ஆகியோர்

தணியாத தாகம்

காட்சி 1

(டச்சக் கவர்ணரின் மாளிகை. திறை, வரி செலுத்தும் வன்னியர்களும் மாளிகை அலுவலர் களாகவும் ஒற்றர்களாகவும் விளங்கும் சின்னப்பா, பொன்னப்பா இருவரும் இருக்கின்றனர்.)

காவலன்:- மகா கனம்பொருந்திய மாபெரும் கவர்ணர் துரை அவர்கள் வருகின்றார். பராக், பராக். (கவர்ணர் வர எல்லோரும் எழுந்து மரியாதை செய்கின்றனர். கவர்ணர் இருந்ததும்.....)

கவர்ணர்:- எல்லோரும் ஆசனங்களில் அமருங்கள். சின்னப்பா!

சின்னப்பா:- தருமப்பிரபு! துரையே! நாயினும் கடையன் நான், தங்கள் அடிமை. தங்கள் கட்டளைக் குக் காத்திருக்கின்றேன்.

கவர்:- பொன்னப்பா! வரி செலுத்த வந்த வன்னி மன்னர்களை நல்ல முறையில் வரவேற்று உபசரித்தீர்களா?

பொன்னப்பா:- ஆம் மகாதுரையே! மேளதாளங்கள் முழங்கப் பூரண கும்பம் கவத்துச் சகல மரியாதைகளுடனும் வரவேற்றேங்கிப் பிரபு.

சின்:- ஆம் தருமப்பிரபு, அது மட்டுமல்ல, அறுசுவை உண்டியும் அரிவையரின் ஆடலும், பாடலும்

அவர்களை மகிழ்விப்பதற்கென்றே தங்கள் ஆணைப் படி முன்கூட்டியே ஏற்பாடு செய்திருந்தோம்.

கவர்:- குறிப்பறிந்து, நிலைமையை உணர்ந்து ஆவன செய்வதில் நீ மகா சமர்த்தன் என்பதனால்தானே உனக்கும் உனது நண்பன் பொன்னப்பாவுக்கும் மாளிகையில் உத்தியோகம் கிடைத்தது.

பொன்:- நாங்கள் நன்றிமறவாத நாய்கள் சுவாமி; நன்றி மறவாத நாய்கள் துரையே!

கவர்:- நன்றி மறந்து நயவஞ்சகமாக டச்சு ஆட்சி யைக் கவிழ்க்க சூழ்ச்சி செய்தால் என்ன விளையு மென்பது தெரியுமல்லவா?

சின்:- துரையவர்கள் சொல்லியா நாங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். துரோகம் செய்தால் தலை துண்டிக்கப்பட்டு நடுத் தெருவில் தொங்க விடப் படும். நாங்கள் தங்கள் அடிமைகள்.

பொன்:- ஆம் பிரடு! நாங்கள் என்றும் தங்கள் கொத்தடிமைகள்.

கவர்:- (வன்னியைச் சூட்டிக்காட்டி)

இந்த வன்னி மன்னன் யார்? கவர்ணருக்குப் பரிசாக என்ன கொண்டு வந்தார்? நிலவரி செலுத் துவதற்கு ஆயத்தமாக வந்துள்ளாரா?

வன்னியர்:- மகாதுரையே! நான் செட்டிகள் வன்னி யன். தாங்கள் ஆணையிடும் நிலவரியைக் கட்டு வதற்கே இவ்விடம் சமூகம் தந்துள்ளேன்.

கவர்:- சின்னப்பா! இந்த மன்னன் என்ன பொருட் களை திறையாகக் கொண்டுவந்தார்? சீக்கிரம் சொல்.

சின்:- யானை ஒன்றும், முத்தும், யானைத்தந்தமும் கொண்டுவந்திருக்கிறோம்.

கவர்:- ஒரு யானை மட்டும்தானு? வண்ணிமன்னன் நினைத்தால் நூற்றுக் கணக்கான யானைகளைப் பிடித்து திறையாகத்தரலாமே.

சின்:- யானைகள் நூறு என்ன? ஆயிரம் பிடித்துத் தரத் தயாராக இருப்பதாக மன்னர் கூறுகிறோ? ஆனால் .....

கவர்:- என்ன ஆனால்? யானைகளைப் பிடித்துத் திறையாகச் செலுத்த தடை ஏது?

சின்:- துரையவர்களுடைய ஆணையை துச்சமென மதிக்கும் அந்தக் கயிலைவன்னியன் என்னும் மன்னன்தான் தடை செய்கின்றானும்; தலை வணங்கவே மாட்டானும்.

கவர்:- கயிலைவன்னியன் (சீற்றத்துடன்) பனங்கா மத்தை ஆளும் வன்னியன் - காட்டை ஆளும் வன்னியனுக்கு அவ்வளவு துணிச்சலா? இத்தனை வன்னியர்களும் டச்சு ஆட்சிக்கு அடிபணிந்து வரியும் திறையும் செலுத்தும்போது அந்த அற்பப் பயலுக்கு அவ்வளவு அகம்பாவமா?

வன்:- பிரபு! அவன் அஞ்சா நெஞ்சன், ஒருபோதும் அடிபணியவே மாட்டானும்.

சின்:- நிறுத்தும், கவர்ணாருக்கு முன்னால் இப்படிப் பேசக்கூடாது. அடிபணிவான் என்று கூறு, அஞ்சா நெஞ்சன் என்று கூறுதே!

கவர்:- சிலாபத்துறையில் முத்துக் குளிப்பதையும் தடுத்து நிறுத்தி விடுவானே அந்தத்தருக்கன்.

பொன்: நாம் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும் துரையே. பனங்கா மத்துக் கருகாமையில் இருப்பதால் கயிலை வன்னியன் தனது கைவரிசையை அங்கும் காட்டத் துணியக்கூடும்.

கவர்:- அது நடக்கவே நடக்காது. இந்தக் கவர்னர் ஆட்சிபீடத்தில் இருக்கும்போது அப்படி நடக்கவும் கூடாது. இத்தனை வன்னியர்களும் எனது காலடியில் திறை செலுத்தும்போது அந்தக் காட்டையாளரும் கயிலைவன்னியனு எமது ஆட்சிக்கு அடங்க மறுப்பது. சின்னப்பா! பொன்னப்பா! கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து வரிசெலுத்த மறுத்து டச்சு அரசை அவமதித்த வனை எனது காலடியில் விழுச் செய்வது உங்கள் பொறுப்பு.

பொன்ன:- மாதுரையே! கயிலைவன்னியன் போரைக் கண்டு கலங்காத வீரன். போரிலே அவனை வெல்லவே முடியாது.

கவர்:- நீ ஒரு கோழை, நிறுத்து. சின்னப்பா உனது எண்ணம் என்ன?

சின்:- தருமப்பிரபு! கோபிக்க வேண்டாம்; அவனை நேர் வழியில் சென்று வீழ்த்தவே முடியாது. குறுக்கு வழியில் சென்றுதான் வீழ்த்தவேண்டும்.

கவர்:- குறுக்கு வழியென்று சொல்வதை விடுத்து சூழ்ச்சி செய்து வீழ்த்த வேண்டும் என்று தெளி வாகச் சொல்லு. சின்னப்பா! நீ சாமர்த்திய சாலி, உனது கூர்மையான மூளை சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்ய வேண்டும். எடுத்த காரியத்தை விடாது தொடுத்து முடித்தால் தகுந்த சன்மானம் உண்டு.

சின்:- மாதுரையே! இந்த உடம்பு தங்கள் உப்பைத் தின்று வளர்ந்தது. தங்கள் ஆளையை நிறைவேற்ற எப்போதும் சித்தமாக இருக்கிறேன்.

கவர்:- இன்று தொடக்கம் உன்னை ஒரு புதுப்பத விக்கு நியமிக்கிறேன். எனது நம்பிக்கைக்குப்

பாத்திரமான அந்தரங்க ஒற்றன் நி. பனங்காம் அரசன் கயிலைவன்னியனின் ஆட்சியை உருக் குலைக்க ஊடுருவப்போகும் பாணம் நி. இன்றே புறப்படு பனங்காமத்துக்கு. மாறுவேடம் பூண்டு நாட்டு மக்களுடன் நல்லமுறையில் பழகி நிலை மையை அறிந்துவா. யுக்தியே சகல சக்தியும்! கயிலைவன்னியனை அடக்கியொடுக்க கபட வேட தாரியாக மாறு. ஐந்து ஆண்டுகளாக அடிபணிய மறுத்த கயிலைவன்னியன் என் காலடியில் விழுந்து இறைஞ்ச வேண்டும். தமிழ்த் தலைப்பட்டினமாம் யாழ்ப்பாணம் காலடியில் வீழ்ந்தபின், — மட்டக் களப்பு, மன்னார், நீர்கொழும்பு, கோட்டை, திரு கோணமலை யாவும் நமது ஆட்சிக்கு அடிபணிந்து திறை செலுத்தும்போது இந்தக் கயிலை வன்னியனு — காட்டை ஆள்பவனு வரிசெலுத்த மறுப்பது? சூழ்ச்சி செய்தால் வீழ்ச்சி அடையா தார் யார்? சின்னப்பா பொறுப்பு வாய்ந்த பத வியை ஏற்றுள்ளாய். சென்றுவா, வென்றுவா.

காட்சி 2

(பனங்காம மன்னன் கயிலை வன்னியனின் அந்தப்புரம். மன்னனின் மகள் கோமளவல்லி நாச்சியார் தமிழ்ப் பாடல் ஒன்றினைப் பண்ணுடன் பாடுகின்றார். அருகில் தமிழ்ப் புலவர் செஞ்சொற் கணி வீற்றிருக்கின்றார்....)

பல்லவி

தேன் கவைத் தமிழ் அணங்கே — இனிய
ஆனுயிர்க் குறு துணையே — நெய

அனுபல்லவி

செஞ்சொலில் மின்னினின்று விஞ்சிடும் வேட்கைபொஷ்க
வஞ்சிட ஆடிளின்றுய் நெஞ்சில்நான் காதல்கொள்ள

சுரணம்

மாங்கதையில் மலரணை வனிதையே வளர்ந்திட்டாய்
வேந்தரே வியந்துன்னை ஏந்திடச் சிரந்தன்னில்
வரணியே வாழ்விழந்த வனிதையைப் போலேஇன்று
கணியே குறுகின்றே குன்றியே மடிகின்றுய்.

(பாடி முடிந்ததும்)

செஞ்சொற்கனி:- இவரசியாரே! தங்கள் இன்னிசை இதயத்தில் அமுதத்தைப் பொழிந்தது. பாட்டை இயற்றிய கவிஞரினின் உள்ளத்து உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொண்டு பாடலைப் பாடினீர்களே அதைப் பாராட்ட வேண்டும். இந்தக் கானவெள்ளம் உங்கள் அருமைத் தந்தையாம் மன்னர் கயிலை வன்னியனுரின் காதிற் புகுந்தால் அன்னுரின்

சிந்தை குளிரும்; பெருமிதத்தால் உள்ளம் பொங்கி இன்பம் வழியும் இளவரசியாரே.

கோமளவல்லி:- எல்லாம் ஆசானுக எனக்கு வாய்த்த தங்கள் ஆசியால் தான். இளவரசி என்று அழைக்காதீர்கள். உள்ளத்து இருள் அகற்றும் உதயகுரியனுக விளங்கும் தாங்கள் என் குரு. “எழுத்து அறிவித்தவன் இறைவனுவான்” என்பது முதுமொழி. எனவே தங்கள் மாணவியாகிய என்னை கோமள வல்லி என்றே அழைத்திடுங்கள்.

செஞ்சு:- தாங்கள் சாதாரணக் குடிமகளல்ல. பனங்காம மன்னர் கயிலைவன்னியனுரின் ஒரே ஒரு வாரிசு; இந்நாட்டின் இளவரசி. அத்தகைய தங்களையா நான் பெயர் சொல்லி அழைப்பது?

கோம:- பிடிவாதம் செய்யவேண்டாம் குருவே! தங்களை இறைஞ்சிக் கேட்கிறேன்.

(கயிலைவன்னியன் வருகிறார்கள்)

அதோ அப்பாவே வந்துவிட்டார். அவரது தீர்ப் புக்கே விட்டுவிடுவோம்.

(செஞ்சொற்கவி இருக்ககயைவிட்டு எழுந்து வணங்கிறார்கள்)

செஞ்சு:- வணக்கம் மன்னவா!

கயிலைவன்னியன்:- என்ன? ஆசானுக்கும் மாணவிக்கும் பிணக்கு ஏற்பட்டு விட்டது போல் தெரிகிறதே! தமிழூ ஆழமாக ஆராய்ந்ததனால் அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டு விட்டதோ?

செஞ்சு:- இல்லை அரசுபெரும! அழகு தமிழூ ஆழமாக ஆராய்ந்ததால் பிணக்கு ஏற்படவில்லை.

கோம:- தமிழ் எங்கள் எல்லோருடைய உயிருமாக விளங்கும்போது தமிழால் எப்படி அப்பா பிணக்கு ஏற்படக் கூடும்?

கயி:- புலவரும் அவரின் மாணவியாகிய நீயும் சேர்ந்து என்னைத் திணைறச் செய்யவா இந்தத் திட்டம்.

கோமா:- அப்பாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

கயி:- உங்கள் இருவருடைய உரையாடல்களையும் யான் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன். தீந் தமிழ்ப் பாடலை நீ இசைத்தபோதே சர்க்கப்பட்டு யான் இவ்விடம் வந்துவிட்டேன். யான் குறுக் கிட்டால் இசைமழை பெய்யாது நின்றுவிடுமே என்பதற்காக ஒதுங்கி நின்று கேட்டு மகிழ்ந்தேன். புலவர் திலகமே! தங்கள் தமிழ்ப் பற்றும் நாட்டுப் பற்றும் என்றும் தழைத்து ஓங்க வேண்டும். தங்களைப்போன்ற ஆழ்ந்த உணர்வுள்ள புலவர் எனது மகளுக்கு ஆசானுகக் கிடைத்தத்தையிட்டு உள்ளம் பூரிப்படைகிறது. என்மகள் தங்கள் மாணவி, தாங்கள் கோமளவல்லியென்றே அவளை அழைத்திடுங்கள்.

கெஞ்சு:- மன்னவ! தங்கள் தண்ணைளி சுரக்கும் தமிழ் நெஞ்சம் தமிழ்ப் புலவருக்குத் தஞ்சம் கொடுக்கும் புகவிடம்; தமிழ் அன்னை வாழும் உறைவிடம்.

கோமா:- யான் இசைத்த பாட்டை இயற்றியவர் யாரென்று தெரியுமா அப்பா?

கயி:- எங்கள் புலவர் திலகமாம் செஞ்சொற் கவியை விட வேறுயாரால் இத்தகைய தமிழ் உணர்ச்சி பொங்கும் தண்டமிழ்ப் பாட்டைத் தந்திடமுடியும்? பாடவில் வரும் எமது மாந்தை பற்றிய வரிகள் அத்தனையும் உள்ளத்தைத் தொட்டன - உரோமத் தைச் சிலிர்க்க வைத்தன. அன்று மாதோட்ட நன்னகர் இருந்த உன்னத நிலை, இன்று வாழ்

விழுந்த வனிதைபோல வனப்பிழுந்து வருந்தர மாகக் காட்சியளிக்கின்றது. பாட்டின் வரிகள் என்னைக் கடந்தகால வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கு இழுத்துச் சென்றன.

கோமி:- மாந்தை, மாதோட்ட நன்னகர் என்று வானளாவப் புகழ்கின்றீர்களே, அதுபற்றி அறிய ஆசைப்படுகிறேன் அப்பா.

கயி:- என் அருமைக் குலக்கொழுந்தே! எங்கள் பிறந்த நாட்டின் பழைய வரலாற்றினை அறிந்திடுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பினைத் தந்த பாட்டை இயற்றிய புலவர் திலகம் செஞ்சௌற் கவியைப் பாராட்ட வேண்டும்.

செஞ்சு:- அரசர் பெரும, மாதோட்ட நன்னகர் பற்றி யான் சிறிது ஆராய்ந்ததுண்டு. ஆயினும் தங்கள் மூலமாக அதன் வரலாற்றினை அறிந்திட வேண்டுமென்ற ஆவல் மிக எழுகிறது. ஆவலைப் பூர்த்தி செய்திட வேண்டும் பெருமானே.

கயி:- தென்னகத்தில் தொண்டியும் கொற்றையும் காவிரிப்பூம் பட்டினமும் எத்தகைய சீரும் சிறப் புடனும் வளம்கொழிக்கும் துறைமுகப் பட்டினங்களாகத் திகழ்ந்தனவோ, அவைபோல மாந்தையும் மனதைக் கவரும் துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கியது. யவ்வனரும், கிரேக்கரும் மாந்தைத் துறை முகத்திற்கு வந்து வாணிபம் செய்தார்கள்.

கோமி:- யவ்வனரும் கிரேக்கரும் மாந்தைத் துறை முகத்திற்கு வந்தார்களா? நம்ப முடியவில்லையே.

கயி:- இன்று இருக்கும் சீரழிந்த நிலையில் நீ எப்படி நம்ப முடியும்? எந்தந்தையாரே எனக்குக் கூறினார். மலர் வனத்தில் மந்தி புகுந்ததுபோல போர்த்துக்

கேய அரசு மாதோட்டத்துள் புகுந்தது. மாண் புடைய தமிழரசு வீழ்ந்தது. தமிழ் தாழ்ந்தது. தமிழினம் வாழ்ந்த மாந்தைப் பிரதேசம் குறுகிக் குறுகி இன்று வன்னி நாட்டிலே பனங்காமத்தள வில் சுருங்கி விட்டது மகளே, சுருங்கி விட்டது. (கண்களில் இருந்து நீர் வழிகிறது.)

கோம:- ஏனப்பா தங்கள் கண்கள் கண்ணீரைப் பொழி கின்றன?

கயி:- மகளே! புலவர் திலகமே! கேளுங்கள். போர்த் துக்கீசன் யாழ்ப்பாணம், நீர்கொழும்பு, மட்டக் களப்பு, திருகோணமலை முதலிய தமிழ்ப் பகுதிகளையும் நமக்கு அருகாமையில் உள்ள மன்னுரையும் கைப்பற்றிய பின்பும் எமது வன்னிநாடு மட்டும் விடுதலை வேட்கை தணியாமல், மாற்றுன் தாள் பணியாமல் சுதந்திர நாடாக சுபீட்சமுடன் விளங்குகிறது.

செஞ்:- போர்த் துக்கீசரின் பின் டச்சுக்காரர்கள் அல்லவா இப்போது யாழ்ப்பாணத்தை ஆளுகிறார்கள் மன்னவா?

கயி:- அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் முதலிய எல்லாத் தமிழ்ப் பகுதிகளையும் கைப்பற்றி ஆட்சி செலுத்துகிறார்கள். வன்னிநாட்டிலும் ஒருசில வன்னி மன்னர்களையும் ஆசை வார்த்தைகள் சொல்லி அடிவருடிகள் ஆக்கிவிட்டார்கள். இந்திலையில் டச்சுக்காரர்களுக்கு அடிபணியாமல் வரிசெலுத்தமறுத்து நிற்கும் ஒரே ஒரு தமிழரசு பனங்காமம் தான்.

கோம:- ஈழத்தின் பலபகுதிகளையும் தமது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்த டச்சுக்காரர்கள் எமது அரசை மட்டும் விட்டுவைப்பார்களா அப்பா?

கமி:- அம்மா! என்னருமை மகளே! நாம் பிறந்து வளர்ந்த இம்மண்ணெண் பேணிப் பாதுகாத்தவர் எம் முன்னேர். மாற்றுனைப் புறழுதுகிட்டோடச் செய் தவர். போர்த்துக்கீசர் ஈழத்தின் பல பகுதிகளைக் கைப்பற்றிய போதும் எமது பனங்காமத்தை அடிபணிய வைக்க முடியாமற்போய்விட்டது. டச் சுக்காரரும் ஆளத்தொடங்கி பல ஆண்டுகளாகி விட்டன. ஆயினும் நமது பனங்காமம் தனித்தியங்கும் தன்மை கொண்ட தமிழ் மொழிபோல அந்தியரின் அடிபணியாத வன்னி அரசாகத் திகழ்கிறது. புலவர் திலகமே! இந்நாட்டின் வருங்காலம் என்ன? யானே முதுமை எய்திவிட்டேன். என்மகள்தான் பனங்காமத்தைப் பேணிக்காக்க வேண்டிய வாரிசு. தமிழன்னேயே! நீயே கதி.

கோமி:- அப்பா! தங்கள் உள்ளத்தை நான் நன்கு புரிந்து கொண்டேன். கலங்கவேண்டாம் அப்பா. உயிரைக்கொடுத்தும் பிறந்த நாட்டைக்காப்பேன்.

செஞ்சி:- அரசே! அஞ்சற்க. தனியொருவன் பனங்காமத்தில் வாழுமட்டும் விடுதலை பேணிப் பாதுகாக்கப்படும். இந்நாடு பகைவனின் தாள் பணியாது; இது உறுதி.

கமி:- ஒரு நாட்டின் சுதந்திரத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பது நாட்டின் பரப்பளவிலோ அன்றி அங்கு வாழும் மக்கள் தொகையிலோ தங்கியிருக்கவில்லை. நாட்டில் வாழும் மக்களதும் நாட்டை ஆளும் மன்னதும் உள்ளத்து உணர்ச்சியிலேதான் தங்கியிருக்கிறது. இன்றுள்ள நிலையைச் சுற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஆபத்துச் சூழ்ந்த அவல நிலையில் டச்சுக்காரன் எமக்கு உரிமையான முத்துக்குளிக்கும் சிலாபத்துறையையும் கைப்பற்றிவிட கங்

கணங் கட்டுகிறுன். அதுமட்டுமல்ல கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகத் தனக்கு நிலவரி கட்டவேண்டுமெனத் தொடர்ந்து ஓலை அனுப்பிக்கொண்டே இருக்கிறுன் டச்சுக் கவர்ணர். அந்தியர் சூழ்ச்சியில் கைதேர்ந்தவர்கள். நாம் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும்.

(சேவகன் வருகிறுன்)

சேவ:- அரசே! வணக்கம். அமைச்சர் தங்கள் வருகைக்காக நெடுநேரம் காத்திருக்கிறீர். ஏதோ அவசர அலுவலாக.

கயி:- இதோ யான் வருகிறேன் என அவரிடம் சென்று கூறு.

(சேவகன் செல்கிறுன்)

கோம:- அப்பா! அவசரமாக அமைச்சர் அழைப்ப தற்குக் காரணம் எதுவாக இருக்கும்?

கயி:- அவசியமும் அவசரமும் என்று கருதினாலன்றி அமைச்சர் அழைத்திட மாட்டார். நேரிற் சென்றே அறிந்திடலாம். மகளே நீயும் இன்று அரசுவைக்கு வா. அங்கு நடப்பவைகளைக் கவனி. பனங்கா மத்தை ஆளப்போகும் பட்டத்துராணி நீயல்லவா?

செஞ்:- ஆம் மன்னவா! அதிற் சந்தேகம் ஏன்? இளவரசியார் அரசுவையின் நடவடிக்கைகளைப் பார்வையிட வேண்டியது அவசியம் தான்.

கயி:- அப்படிச் சொல்லுங்கள் புலவர் திலகமே! கோமளவல்லி! புறப்படத் தயார் தானே.

கோம:- தங்கள் சித்தம் எதுவோ அதற்கேற்ப நடக்க வேண்டியது எனது கடமை.

கயி:- நாட்டின் நலனிலே அக்கறை உள்ள இளவரசியின் தலையாய் கடமை என்று கூறு மகளே! புறப்படு மகளே! அரசுவைக்குச் செல்வோம்.

காட்சி 3

(பனங்காம அரண்மனையில் அரசவை கூடியிருக்கிறது. அமைச்சர், தளபதி, பிரதானியர் வீற்றிருக்கின்றனர். கயிலைவன்னியனும் மகள் கோமளவஸ்லியும் வருகின்றனர்)

(எல்லோரும் எழுந்து மரியாதை செலுத்துகின்றனர்)

கயிலைவன்னியன்:- அமைச்சரே! அவசரமாக அரசவைக்கு என்னை அழைத்ததன் காரணம் யாதோ?

அமைச்சர்:- அரசே! நமது அரசுக்குச் சொந்தமான காட்டில் அத்துமீறி யானைகளை அபகரிக்கிறார்களாம்.

தளபதி:- நமது எல்லைக்குள் நயவஞ்சகர்களின் நடமாட்டமா? ஆணையிடுங்கள் அரசே! அத்துமீறி யானைகளை அபகரிப்பவர்களைக் கைது செய்து வந்து தங்கள்முன் நிறுத்துகிறேன்.

அமை:- தளபதி சிரமப்படவேண்டியதில்லை.

தள:- என்ன? ஒன்றும் புரியவில்லையே.

கயி:- அமைச்சரே! நடந்ததை விளக்கமாகக் கூறும்.

அமை:- மன்னவ! நமது அரச எல்லைக்குள் அத்துமீறி யானைகளை அபகரிக்க எத்தனித்த எத்தர்களை, டச்சுக்காரரின் கையாட்களை நம் நாட்டுவீரன் வேல்நம்பி கைது செய்து வந்திருக்கிறேன்.

கமி:- வேல்நம்பியை உடனே அழைத்திடுக.

(யானையை அபகரிக்க முயன்றவர்களை சங்கிலி யால் பின்னத்து சபைக்குக் கொண்டுவருகிறான் வேல்நம்பி)

வேல்நம்பி:- அரசே! வணக்கம்.

கமி:- வேல்நம்பி! நின் வீரச்செயலுக்கு முதலில் உன்னைப் பாராட்டுகிறேன். எப்படி இவர்களைக் கைது செய்தாய்? இவர்கள் யார்?

வேல்:- மன்னவு! வன்னிவள நாடாம் பண்காம அரசின் வைரியாக விளங்கும் டச்சுக்காரரின் அடிமைகள் இவர்கள். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த தனக்காரர்களாம்.

கமி:- தனக்காரர்கள், பேரூக்கேற்ற தகைமையைக் காணவில்லையே. பிச்சைக்காரப் புத்தியல்லவோ பிடித்தாட்டுகிறதுபோலத் தெரிகிறது.

வேல்:- அரசே! இவர்களுக்கும் டச்சுக்காரர்களுக்கும் இடையே ஒர் இரகசிய ஒப்பந்தமாம்.

அமை:- ஒப்பந்தமா? விரிவாகக் கூறு.

வேல்:- வன்னி வளநாட்டில் இருந்து யானைகளை அபகரித்து டச்சுக் கவர்ணாருக்கு இனுமாக வழங்கி னால் இவர்கள் டச்சுக்காரர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நிலவரியில் இருந்து விதிவிலக்களிக் கப்படுவார்களாம். அந்தச் சலுகையைப் பெற்றிட இச்சதியைச் செய்துள்ளார்கள் இக்கயவர்கள். உரிமையின் அருமை தெரியாத உலுத்தர்கள். நரிக்குணம் கொண்ட நயவஞ்சக டச்சுக்காரரின் நஞ்சை உமிழும் ஏவுகளைகள்தான் இவர்கள். அரசே அத்துமீறி நமது காட்டில் யானைகளை அபகரிக்க முயன்ற இவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும்.

கமி:- கைதிகளே! உங்கள் நிலைக்கு யான் மிகவும் இரங்குகிறேன்.

வேல்:- நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கும் கயவர்களுக்கு இரக்கமே காட்டக்கூடாது அரசே, கூடாது.

கமி:- வேல்நம்பி! நினது வீர உள்ளத்தில் பொங்கும் விடுதலை உணர்ச்சி வெள்ளத்தின் வேகத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவன் அல்ல யான். இங்கே கைதிகளாக நிற்கும் இவர்கள் அடிமை மோகத்தில் சிக்குண்டதால் அறிவை இழந்தார்கள். அறியாமைப் படுகுழியில் வீழ்ந்தார்கள். தாங்கள் அடிமைகளாகி அந்நியனுக்கு அடிவருடு வதுபோல மற்றவர்களையும் அடிமைகளாக்க முயல்கிறார்கள் (கைதிகளைப் பார்த்து) உங்கள் அறியாமைக்காக இரங்குகிறேன். நீங்கள் செய்த குற்றம் இராஜத்துரோகம். வன்னிவள நாட்டை அந்நியனுக்குக் காட்டிக் கொடுக்க முனைந்த சுதிக்குற்றம். உங்களுக்கு எத்தகைய தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டுமென்பது உங்களுக்கே தெரியுமல்லவா?

தள:- மன்னவா! மனமிரங்கவேண்டாம். இவர்கள் செய்தது மகாபாதகம்.

கோமளவல்லி:- தாங்கள் அடிமைப்படு குழியில் வீழ்ந்து உழல்வதோடு நின்று விடாமல் சுதந்திரத்துடன் வாழும் சுபீட்சமுள்ள வன்னிவள நாட்டில் அத்து மீறியதற்குக் கொடுந்தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் அரசே.

வேல்:- வேந்தே! நாம் வாழும் சுதந்திர நாட்டைச் சூழும் பகையை மாளச் செய்ய வேண்டும். ஆரம் பத்திலேயே பகைவனின் முயற்சியை முறியடிக்க வேண்டும். இவர்களுக்கு வழங்கும் தண்டனை சுதி

ஓரக் கும்பலுக்கு ஒரு பாடமாக அமைய வேண் டும்.

அமை:- அரசே! தூக்குத்தண்டனை தவிர்ந்த வேறு தண்டனையை விதித்தால் போதுமானது என்பதே என் எண்ணைம்.

கயி:- கைதிகளே! உங்கள் மீது சாட்டப்பட்டுள்ள குற்றங்களில் இருந்து நீங்கள் தப்பித்துக் கொள் ளக்ஷ்டிய வகையில் ஏதும் சொல்ல விரும்பினால் நீங்கள் தாராளமாகச் சொல்லலாம். பனங்காம அரசன் நடுநிலை நின்று நீதி வழங்குபவன் என்பதை நினைவில் நிறுத்துங்கள்.

(கைதிகள் மெளனம் சாதிக்கிறார்கள்)

கோம்:- அவர்கள் மெளனம் சாதிப்பதில் இருந்தே தாங்கள் குற்றவாளிகள் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுகிறார்கள் என ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

வேஸ்:- தாமதம் வேண்டாம் அரசே! தண்டனையை வழங்குங்கள்.

கயி:- ஏழு வருட சிறைத் தண்டனை விதித்துள்ளேன் இவர்களை இழுத்துச் சென்று சிறையில் அடையுங்கள்.

(கைதிகள் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள்)

வேஸ்:- வேந்தே! வண்ணி நாடு அந்நியர் தாள் பணி யக் கூடாது. என்றும் சுதந்திரமாக சுபிட்ச முடன் விளங்க வேண்டும். அதுவே எனது வேணவா. விடை பெறுகிறேன் தங்களிடம். வணக்கம் மன்னவா.

கயி:- நாட்டிலே செங்கோல் ஆட்சி நடைபெற நின் போன்ற செம்மல்கள் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் வேண்டும். வெல்நம்பி உனது தன்னுமற்ற நாட்டுப்

பற்றிற்கு நான் தலைதாழ்த்தி வணங்குகிறேன். நாட்டின் நலம் பேண அதன் உரிமை பறிபோகாது காத்திட நீ ஆற்றிய வீரச் செயலுக்கு இதோ எனது பரிசு. அரசு முத்திரை பொறிக்கப்பட்ட பதக்கம். பாதுகாப்புப் பணிபுரிந்திட இந்நாட்டின் எந்த எல்லைக்கும் சென்று உரிமையை நிலைநாட்டிட அரசால் வழங்கப்படும் அதிகார முத்திரை.

(வேல்நம்பி வணக்கம் செலுத்தி வாங்குகிறேன்)

வேல்:- நன்றி அரசே! எனது உளம் கணிந்த நன்றி.

(வேல்நம்பி செல்கிறேன்)

கயி:- அகமச்சரே! வேல்நம்பி என்னும் இந்த இளை ஞன் யார்? இவன் தாய் தந்தையர் பெயர் தெரி யுமா?

அமை:- தாய் தந்தையற்றவன். தாய்மாமனும் மருதப் பிள்ளையுடன் தான் வாழ்ந்து வருகிறேன்.

கயி:- மருதப்பிள்ளையா?

தள:- ஆம் மன்னவா. எங்கள் வரிவசூல் செய்யும் மருதப்பிள்ளை. அரண்மனை அலுவலர்.

கயி:- மருதப்பிள்ளையின் மருமகனு? வேல்நம்பியைப் பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையர் இல்லையே அவனது வீரத்தைக் கண்டு பெருமிதம் அடைய. என்னே அவன் தன் துணிபு! தன்மானம்! நாட்டுப்பற்று!

கோமை:- இத்தகைய வீரனின் செயலை விரோதியும் பாராட்டுவான் அரசே. யானைகளை அபகரிக்க வந்த அத்தனை பேரையும் சுற்றிவளைத்து தன்னந்தனிய குகப் போராடி கைதுசெய்ததையார்தான் போற் றுது இருப்பார்கள்.

தள:- இது என்ன அவ்வளவு பிரமாதமா?

கோம:- அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் தளபதியாரே !
நாட்டைக் கேடுகூழ்ந்துவரும் ஆபத்து நேரத்தில்
எழுச்சி கொண்டு செயலாற்றும் ஏந்தல்கள் பாராட்
கூக்கு உரியவர்கள்.

தள:- வேல்நம்பி ஒரு சாதாரண குடிமகன்தானே.

கயி:- சாதாரண குடிமகனுக்கு இத்துணை நாட்டுப்
பற்று இருப்பதனால் அன்றே பனங்காமம் இன்றும்
சுதந்திரமாக வாழுகின்றது. குடிமக்கள் தான் நாட்
தன் உயிர் நாடி. உண்மை உள்ளம் கொண்டவனுக்
பிறந்த நாட்டிலும் பேசும் தாய் மொழியிலும்
நீங்காத பற்றுக்கொண்டு எவன் இடையருது பணி
புரிகிறுனே. அவனே உயர்ந்தவன். அத்தகையோர்
தொகை பெருகினால் தான் நமதுநாடு அன்னியரின்
படையெடுப்பை எதிர்த்து நின்றிட முடியும். தள
பதி சிறைக் கைதுகளை துன்புறுத்த வேண்டாம்.
அவர்களுக்குச் சகல வசதிகளையும் செய்து
கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்க.

தள: தங்கள் சித்தப்படியே செய்கிறேன் மன்னவா.

காட்சி 4

(பனங்காமத்தில் மருதநிலக் காட்சி, அறுவடை நடைபெறுகிறது. குடிமக்கள் தங்கள் வயல் களில் சூடுஅடித்த நெல்லைத் தூற்றிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். வரி வசூல்செய்யும் மருதப்பிள்ளை அவ்விடம் வருகிறார். வயலில் நெல்லுத் தூற்றிக் கொண்டு நிற்கும் தம்பு என்பவனை அழைத்து
.....)

மருதப்பிள்ளை:- ஏய் தம்பு! இம் முறையும் நீ வம்புசெய்யாதே. அரசுக்குச் சேரவேண்டிய வரிநெல்லைக் கொடுத்துவிடு.

தம்பு:- ஐயா பெரியவரே! நான் ஓர் ஏழை. பத்து மரக் கால் வயலைத்தான் உழுது பயிரிட்டேன். போதியளவு தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை. பயிர் வாடிவதங்கியதால் இந்தச் சிறுபோகம் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு விளையவில்லை. எல்லாம் பதர். நெல்மணி குறைவு. அடுத்த காலபோக விளைவில் வரி நெல்லைத் தருகிறேன். பொறுத்தருளவேண்டும் ஐயா.

மருதா:- நீ திறமையான மாய்மாலக் கள்ளன் தானடா. போன காலபோக விளைவின்போது வரி கேட்டேன். அப்போது விளைவு காணுது என்று சிறுபோக விளைவில் தருவதாகச் சொன்னாய். சிறுபோக விளைவின்போது வரியைக்கேட்டால் அடுத்த காலபோகமெனக் காலந்தாழ்த்துகிறோம். ஏமாற்றப் பார்க்கிறோம் எத்தனே.

தம்பு:- ஐயா! சுவாமி கோபம் கொள்ள வேண்டாம். நான் மனைவி மக்கள் உள்ளவன். வயலில் வரும்

வருவாய் போதவில்லை. நமது சீவியத்தை நடத்தவே திண்டாட்டமாக இருக்கும்போது அதிக வரியை எப்படி ஜூயா நான் தரமுடியும்? சென்ற காலபோகத்தில் பத்து மரக்கால் வரிநெல்லை நான் தங்களிடம் தந்தேனே.

மருத:- இருபது மரக்கால் நெல்லுக்கு பத்து மரக்கால் நெல்லை மட்டும் கொடுத்துவிட்டு அரசை ஏமாற றப் பார்க்கிறோயா? வரிகட்டத் தவறினால் என்ன தண்டனை கிடைக்கும் என்பது ஞாபகம் இருக்கிற தல்லவா?

தம்பு:- ஜூயா! உங்கள் காலில் விழுந்து கேட்கிறேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். என் குடும்பம் இருக்கும் நிலையில் ஒரு மரக்கால் நெல்லைத்தானும் மேலதிகவரியாகத் தரமுடியாதவனும் இருக்கின்றேன்.

மருத:- அரச ஆஜையை மீறுகிறோயா? அரச கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டியது குடிமக்களாகிய உங்கள் கடமையல்லவா?

தம்பு:- கடும்வரியை வசூல்செய்யச்சொல்லி எங்கள் மன்னர் கயிலைவன்னியனுர் கட்டளையிட்டிருக்க மாட்டார்.

மருத:- அப்படியாயின் நான் சொல்வது பொய். நீ சொல்வதுதான் மெய்யா? அற்பப்பதரே!

தம்பு:- மன்னர் மன்னிருக்கம் உள்ளவர். மக்கள் துண்பப் படவிடமாட்டார்.

மருத:- மன்னானால் அனுப்பப்பட்ட என்னையே அவ மதிக்கும் அளவுக்கு துணிந்துவிட்டாயா? எனது செல்வாக்கு எவ்வளவு என்பதை தெரிந்து கொண்டுமா வாயை நீளவிடுகிறும். இதோ இந்தச்

சாட்டையால் ஒன்று வாங்கிக்கொள். உள் வாய்க் கொழுப்பு அடங்கிவிடும்.

(சாட்டையால் அடிக்கிறூர். தம்பு அலறுகிறுன்)

தம்பு:- ஐயோ! ஐயா அடிக்கிறோ! இந்த அநீதியைக் கேட்பார் யாருமில்லையா? ஐயோ! மன்னவா உனது செங்கோல் ஆட்சியிலா ஏழைகளுக்கு இந்தக்கதி. (குடியானவர்கள் ஓடிவருகிறார்கள். வேல்நம்பியும் நெஞ்சம் துடிதுடிக்க ஓடிவருகிறார்கள்.)

வேல்நம்பி:- என்ன அநியாயம் இது. வயலில் வேலை செய்யும் ஏழையை இப்படிச் சாட்டையால் அடிக்க லாமா?

மருதஃ:- வேல்நம்பி! எனது வீட்டில்தான் நீ எனது மருமகன். நான் வரிவகுல் செய்யும் அரசாங்க அதிகாரி. எனது ஆணைக்குக்கட்டுப்பட்டு அடிபணிய வேண்டியது குடிமக்களின் கடன். அரசு அலுவலில் நீ வீணைக்க குறுக்கிடாதே.

வேல்:- நீதியான முறையில், அறவழியில் அரசு அலுவல் நடைபெற்றிருந்தால் யான் குறுக்கிட்டிருக்க மாட்டேன்.

மருதஃ:- வேல்நம்பி! நீ அதிகப் பிரசங்கியாகிவிட்டாய். உன்னை வளர்த்த மாமனுக்கே புத்திசொல்ல வந்து விட்டாய்.

வேல்:- அரசு அலுவலில் மாமன் மருமகன் என்ற உறவு இல்லையென்று ஆரம்பத்தில் தாங்களே குறிப்பிட்டு விட்டார்களோ. எனவே, சாதாரண குடிமகன் என்ற வகையில், நீதியின் பேரால் கேட்கிறேன். கடும் வரி வசூலிக்க மன்னர் உண்மையிலேயே கட்டளை யிட்டாரா?

மருதஃ:- வரி கட்டமறுத்தால், கொடுந்தண்டனைக்கு ஆளாகநேரிடும் என்பதை மறந்துவிடவேண்டாம்

வேல்- கடும்வரியும் கொடுந்தண்டனையும் நாட்டைக் காடாக்கிவிடும். மக்களின் நிலையறிந்து. அவர்களின் தரம் உணர்ந்து அறத்தின்வழி நின்று வரி வசூல் செய்ய வேண்டும்.

மருத:- வேல்நம்பி! தொடர்ந்து பேசி எனக்கு ஆத்திரம் ஊட்டாதே. வாயைழுடு.

(செண்பகவல்லி கஞ்சிப்பாளையுடன் வருகிறார்கள்)

சென்ப:- அப்பா! அப்பா! இதென்ன? அப்பா யாருடன் வாக்குவாதம்? அத்தானுடனு? ஊரே பார்த்துச் சிரிக்கப்போகிறது.

மருத:- செண்பகவல்லி! வேல்நம்பி அனுவசியமாக அரசு அலுவலாம் வரிவசூலிற் குறுக்கிடுவது தவறல்லவா அம்மா?

வேல்:- வரிவசூல் செய்வதில் யான் குறுக்கிடவில்லை. ஏழைகளைத் துன்பப்படுத்தி, அவர் நெஞ்சத்தைப் பிழிந்து, கடும்வரி வசூல்செய்வதையே எதிர்க்கி ரேன். பார்! செண்பகவல்லி இந்த ஏழையின் முது கைப்பார். உன் அப்பாவின் அதிகாரத் திமிரைப் பார். கருணையுள்ளாம் கொண்ட கயிலைவன்னிய ஞரின் ஆட்சியிலா, இந்தக் கண்ணருவிக் காட்சி?

சென்ப:- அத்தான்! சினந்தணியுங்கள். அப்பா, இப்படி வாருங்கள். கொஞ்சம் அமைதியாய் இருங்கள். தம்பு அண்ணனிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்கி ரேன்.

மருத:- எனது மகளாகிய நீ, தம்புவிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதா?

சென்ப:- அப்பா! உங்கள் அருமை மகள் கேட்கிறேன், இதில் குறுக்கிடாதீர்கள். அண்ணே தம்பு! அப்பா, ஆத்திரத்தில் அடித்துவிட்டார். அவரைப் பொறுத்

தருஞங்கள். இதோ, இந்தக் கஞ்சியைப் பருகுங் கள்.

மருது:- செண்பகவல்லி! எனது மானத்தைக் கப்ப வேற்றிவிட்டாயே. இனி இவ்விடத்தில் ஒரு கண மேனும் தாமதிக்க முடியாது. (அவர் செல்கிருர்)

செண்பா:- அப்பா! அப்பா! நில்லுங்கள் அப்பா. தங் களுக்கென்றுதான் கஞ்சி கொண்டு வந்தேன். அதைப் பருகிவிட்டுப் போங்கள்.

மருது: அவனுக்கே கொடு. யான் செல்கிறேன். நீங் கள் செய்த அவமரியாதைக்குக் கஞ்சி வேறுகுடிக்க வேண்டுமோ? (போகிருர்)

தம்பு:- அந்தக் கல்நெஞ்சுக் காரருக்குக் கருணை நிறைந்த தெய்வமாகிய நீ எப்படியம்மா மகளா கப் பிறந்தாய்.

இன்னெனு குடியானவன்:- சிப்பியின் வயிற்றில் முத்து என்பார்களே அண்ணே, அதுபோல.

தம்பு:- தம்பி வேல்நம்பி இல்லாவிட்டால், இதுவரையில் என்தோலை உரித்திருப்பார், உங்கள் அப்பா.

செண்பா:- அப்பாவின் அதிகாரத் திமிருக்கு யான் மன்னிப்புக்கோருகிறேன். மன்னன் கயிலைவன்னிய னார் அறிந்தால் மிகவும் துன்பப்படுவார். அப்பா வும் கஷ்டத்துக்குள்ளாவார். இதனை மறந்து, மன்னித்துவிடுங்கள், அண்ணே.

வெல்:- அண்ணே தம்பு! செண்பகவல்லி சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது. மனத்துக்கு வேதனைதரும் இந்த நிகழ்ச்சியை மறந்து விடுங்கள். மேற் கொண்டு செய்யவேண்டியது, மலைபோல இருக் கிறது.

தம்பு:- என்ன தம்பி, மலைபோல என்கிறும்? சிறுபோக வேலையெல்லாம் முடிந்துவிட்டதே. வேறு என்ன வேலை?

வேல்:- இவையெல்லாவற்றையும் விட, மிக முக்கிய மான வேலையொன்றிருக்கிறது. அதுதான் நாட்கை அன்னியரிடம் இருந்து பாதுகாக்கும் வேலை.

சென்பா:- அத்தானுக்கு எந்நேரமும் நாடுபற்றிய நிலைவுதான்.

தம்பு:- தம்பி! அன்று அந்தத் தனக்காரர்களைக் கைது செய்து அரசுவையில் நிறுத்தியது பற்றி நாடெங்கும் ஒரே பேச்சாக இருக்கிறது.

வேல்:- பேச்சு இருக்கட்டும் அண்ணே, நாட்டுப்பாது காப்புக்கு நான்மட்டும் பணிபுரிந்தாற் போதாது நாட்டுமைக்கள் ஒவ்வொருவரும் உழைக்கவேண்டும். கோயிற் தேரை இழுப்பதற்கு எப்படி வடத்தினை எல்லோரும் பற்றுகிறோமோ அதேபோல அரசுத் தேரை இழுப்பதற்கும் நாம் எல்லோரும் கைகொடுத்துதவ வேண்டும்.

தம்பு:- தம்பி! உன் நல்ல நெஞ்சுக்கு, நீ நீண்ட காலம் வாழுவேண்டும்.

சென்பா:- அத்தான்! அப்பா பசியுடன் காத்திருப்பார். வாருங்கள் வீட்டிற்குச் செல்வோம்.

(சென்பகவல்லியும், வேல்நம்பியும் செல்லுகிறார்கள்.)

காட்சி 5

(நெசவு நிலையம், நிலையப் பொறுப்பாளர் கோதண்டம் முனுமுனுத்துப் பாடிக்கொண்டே நெய்யப்பட்ட பட்டுச்சேலைகளை அடுக்கிக்கொண்டிருக்கிறார் அரசினங்குமரியின் தோழி கோதை அவ்விடம் வருகிறார்.)

கோதை:- சங்கீதம் பிரமாதமாக இருக்கிறதே நெசவுநிலையப் பொறுப்பாளருக்குச் சங்கீதமும் தெரியுமா?

கோதண்டம்:- யாரிது? கோதையா? பரிகாசம் பண்ணுதே, பாவையே.

கோதை:- என்ன? சற்றும் மரியாதை இல்லாமல் நெசவு நிலையத்துக்குச் சேலை வாங்க வருபவர்களைப் பாவையே, அப்படியே, இப்படியே என்றெல்லாம் அழைக்கலாமா?

கோதண்டம்:- ஓ. நான் மறந்துவிட்டேனே. தவறுதான். இளவரசியின் தோழியல்லவா தாங்கள்? கோதையாரே என்று கூப்பிட்டுமா? அல்லது, கோமளவல்லிநாச்சியாரின் தோழியாகிய கோதையாரே என்று அழைக்கட்டுமா? எதுவேண்டும் சொல், கோதையே. (எனப்பாடுகிறார்)

கோதை:- எத்தனை நாளாக இந்த மூளைக் குழப்பம்?

கோதண்டம்:- எதைச் சொல்கிறாய்?

கோதை:- இந்தப் பாட்டுப் பைத்தியம் பிடித்து எத்தனை நாள் என்று கேட்கிறேன்.

கோதண்டம்:- எனக்கா பைத்தியம் என்கிறாய்?

கோதை: பைத்தியம் அல்லாது வேறு என்னவென்று சொல்வது? நெசவுநிலையப் பொறுப்பாளர் பதவி வகிக்கும் நீர், சேலைவாங்க வந்தவரை நல்ல முறையில் வரவேற்று சேலைகளை எடுத்துக்காட்டி விலையைக் கூறவேண்டியதல்லவோ முதற்கடமை?

கோதண்:- கடமையை உணர்த்திய காரிகையே, கை கூப்பி வணக்கம் செலுத்துகிறேன். சரிகைப் பட்டு வேண்டுமா? பருத்தி நூற் புடவை வேண்டுமா? பாலாவி போன்ற ஆடை வேண்டுமா அல்லது பாம்புரிபோன்ற துகில் வேண்டுமா? சொல்லு துடியிடையாளே.

கோதை:- பாவலராகிவிட்டர்கள் போல இருக்கிறதே! பாலாவி, பாம்புரி என்று ஏதேதோவெல்லாம் உளறுகிறீர்களே.

கோதண்:- உளறவில்லை நங்கையே, உளறவில்லை. இந்த நம்பியாகிய கோதண்டம், நங்கையாகிய கோதையுனக்கு உண்மையைத்தான் விளம்புவான். உனக்குப் பழைய வரலாறு எங்கே தெரியப்போகிறது?

கோதை: சேலை விற்பவர்களுக்குப் பழைய வரலாறு பற்றி என்ன அக்கறை?

கோதண்:- அப்படிக்கேள் சொல்கிறேன். பாலாவி போன்ற ஆடைகளும், பாம்புரி போன்ற துகில் களும் இந்த நாட்டில் நெய்யப்பட்டு வெளிநாடு களுக்கு மாந்தைத் துறைமுகத்தில் இருந்து அனுப்பப்பட்டன. என்று மாந்தை அழிந்ததோ அன்றே நமது மாண்பும் அழிந்துவிட்டது, மங்கையே.

(வேல்நம்பி வருகிறுன்)

கோதை:- அதோ, யாரோ வருகிறார்களே.

கோதண்:- வா தம்பி! வேல்நம்பி! (கோதையைப் பார்த்து,) இந்த நாட்டின் நலம் பேணும் வீரனை எனது அருமை நண்பனை நீ காணவில்லையா?

கோதை: ஓ! இப்போதுதான் தெரிகிறது. அன்று அரண்மனையில் இவரது வீரச் செயலைப் பாராட்டி அரசர் பதக்கம் வழங்கினார் அல்லவா?

வேல்:- (கோதண்டத்தைப் பார்த்து) இவர்கள் யார்? பெயரின்னவோ?

கோதண்:- பெயர் கோதை. இளவரசி கோமளவல்லி யாரின் தோழி.

கோதை:- நான் வந்த அலுவலைச் சொல்ல மறந்து விட்டேனே. நாளைக்குச் சில பட்டுச் சேலைகளையும் பட்டு வேட்டி சால்வைகளையும் அந்தப்புரத் துக்குக் கொண்டுவந்து காட்ட வேண்டும்.

கோதண்: பட்டுச் சேலைகளைக் கொண்டுவந்து காட்டு என்று கூறு. அதில் அர்த்தமிருக்கிறது. ஆனால், வேட்டி, சால்வை கொண்டுவா — அதுவும் அந்தப் புரத்துக்கு என்றால்..... (இளிக்கிறார்)

கோதை:- விஷயம் புரியாமல் இளிக்க வேண்டாம். இன்னும் ஒருவாரத்தில், பெரிய கவிதைப் போட்டியொன்று நடைபெறப்போகிறது, அரண்மனையில். அந்தப் போட்டியில் பரிசு பெறும் ஆண்களுக்கு வேட்டி சால்வையும், முத்துமாலையும் வழங்கப்படும். பெண்கள் பரிசு பெற்றால், பட்டுச் சேலையும் முத்துமாலையும் அளிக்கப்படும். இளவரசி யாரும், புலவர் திலகம் செஞ்சொற்கவியும் தேர்ந்தெடுப்பதற்காகவே அரண்மனைக்குக்கொண்

டுவரச் சொன்னேன். நானை காத்திருப்போம். யான் வருகிறேன்.

கோதண்:- தவருது குறிப்பிட்டவைகளைக் கொண்டு வருகிறேன். தாங்கள் சென்றுவரலாம். (கோத செல்கிறுள்) வேல்நம்பி! இந்தக் கவிதைப் போட்டியில் கலந்து கொண்டு உனது கவித் திறனைக் காட்டவேண்டும். நீ பரிசு பெறுவாய் இது உறுதி.

வேல்:- என்மேற்கொண்ட அன்பின் நிமித்தமாக அப்படிக் கூறுகிறேய். அவ்வளவு திறமை படைத் தவணல்ல யான். அது ஒருபுறமிருக்க, நமது அரசு எல்லையில், டச்சுக்காரரின் ஒற்றர்கள் நடமாட்டம் இருக்கக்கூடும் என, நான் சந்தேகப் படுகிறேன்.

கோதண்:- ஆம் வேல்நம்பி, எனக்கும் அந்தச் சந்தேக முண்டு.

வேல்:- சந்தேகப் பட்டுக்கொண்டு இருந்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. செயலிலும் இறங்கவேண்டும். மாற்றுனின் ஒற்றர்கள் மாறு வேடத்தில் உலாவுவார்கள். அவர்களைக் கண்டுபிடித்து அரசனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்.

கோதண்:- அப்போது நெசவுவேலை என்னுவது?

வேல்:- குழந்தை மாதிரிக் கேள்வி கேட்கிறேயே, நெசவுத்தொழில் நடைபெற்றும். ஓய்வான நேரத்தில் ஒற்றர்களின் நடமாட்டத்தைக் கவனித்துக்கொள்.

கோதண்:- வேல்நம்பி! நீ சொல்வதைக் கேட்கும் போரு, நமது நாட்டைப் பக்கவர்கள் எந்நேர மும் தாக்கக்கூடும் என்ற பீதி மனதிற் தோன்றுகிறதே.

வேல்:- தாக்காமலே தாக்கும் தந்திரத்தில் கை தேர்ந்தவர்கள், டச்சுக்காரர்கள். நமது நாட்டை அவர்கள் முற்றுகையிட்டாலும், நாம் ஆச்சரியப் படக்கூடாது. அப்படி நேரிடும்பொழுது மற்றைய அயலவர்களுடன் உள்ள தொடர்பு, உணவு விநி யோகம் யாவும் துண்டிக்கப்படும். எமது உணவு, உடையாவும் இங்கேயே உற்பத்தியாக வேண்டும். எந்தவொரு உதவிக்கும் அயல் நாட்டை நம்பி யிருக்கக்கூடாது.

கோதண்:- நம்பியிருக்கக்கூடாதுதான். தன்கையே தனக்குதவி. எல்லோரும் இடைவிடாது அவரவர் தொழிலைச் செய்தால், நமக்குத் தேவையான யாவையும், இந்தப் பொன்விளையும் பூமியில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

வேல்:- கோதண்டம்! நீ கூர்மையான புத்தியுள்ள வன்தான். நம் பனங்காமத்தில் வதியும் ஒவ் வொருவரும் ஒரு கையில் ஏரும், மறுகையில் வேலும் கொண்டு உழைக்கவேண்டும்.

கோதண்:- ஒருகையில் ஏர், மறுகையில் வேல், ஒன்றும் விளங்கவில்லையே.

வேல்:- இதுபுரியவில்லையா? நாட்டுவளத்தைப் பெருக்கிச் சுயதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய ஏர். நாட்டின் எல்லையை அன்னியரின் படையெடுப்பில் இருந்து பாதுகாத்திட வேல்.

கோதண்:- வேல்நம்பி! உனது துணிவுக்கும், உள்ளத் தெளிவுக்கும் ஏற்ப பொருத்தமான பெயரைத் தான் சூட்டியிக்கிறீர்கள்.

வேல்:- கோதண்டம்! நமது நாட்டிலுள்ள நெசவு நிலையங்கள் எல்லாம் இடையருது இயங்க வேண்டும்.

டும். நெய்வதற்கு நூல் போதாவிட்டால் இன்னும் அதிக பருத்தியை வெள்ளாங்குளத்தில் விளைவிப் போம். உழவுத்தொழிலால் உணவு விடைக்கிறது. மானத்தைக் காக்க உடை வேண்டுமல்லவா? உழவுத் தொழிலும், நெசவுத் தொழிலும் ஒங்க நம்நிலை உயரும். விடைபெறுகிறேன், கோதண்டம்.

கோதண்ட:- என்ன அவசரப்படுகிறும்? சிறிதுநேரம் உட்கார். உன்னேடு உரையாடக் காத்திருந்தேன்.

வேலி:- அரட்டை அடித்துக் காலத்தை அவமாக்க இதுநேரமல்ல. நமது அரசைச் சேர்ந்த சிலாபத் துறையை டச்சுக்காரர் கைப்பற்றத் திட்டமிட இள்ளார்களாம். அவ்விடம் சென்று நிலைமையை நேரில் அறிய விரும்புகிறேன்.

கோதண்ட:- வேலி நம்பி! பகைவர்கள் உன்மேல் கண் வைத்துள்ளார்கள். தனியே போகக்கூடாது. யானும் துணையாக வருகிறேன் சம்மதந்தானே!

வேலி:- பொதுப்பணி புரிந்திட, உற்றநண்பன் உதவுவதாகக் கூறும்போது, உதாசீனம் செய்வேனா? உம் புறப்படு, போவோம்.

காட்சி 6

(வீதியில் டச்சுக்கவர்ணரின் ஒற்றாக்களான சின் னப்பாவும் பொன்னப்பாவும் உரையாடுகின்றனர்.)

பொன்னப்பா:- சின்னப்பா! நீ போனகாரியம் காயா பழமா?

சின்னப்பா:- சும்மா கத்தாதேடா! காடும் பழமும் கத் தரிக்காடும்.

பொன்:- கவர்ணர் துரையின் முழுநம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவன். எடுத்த காரியத்தைத்தொடுத்து முடித்திடும் வீரன் என்றெல்லாம் உண்ணே .....

சின்:- கேவிசெய்து என் சினத்தைக்கிளருதே.

பொன்: பனங்காமத்துக்குப் போனுயா? உளவு அறிந்து வந்தாயா? கவர்ணர் காத்திருக்கிறார். என்ன சொல்லப்போகின்றார்கள்?

சின்:- நாம் நினைத்ததுபோல் விஷயம் அவ்வளவு சுலபமாகத் தெரியவில்லையே பொன்னப்பா.

பொன்:- இதை முன்பு தெரிந்துகொண்டதினால் தானே பனங்காம அரசனைப் பணியவைக்க முடியாது எனச் சொன்னேன்.

சின்:- பேசாது வாயை மூடடா. இவர் முக்காலமும் உணர்ந்த பெரிய முனிவர். முன்கூட்டியே சொல்லி விட்டாராம். மூஞ்சியைப் பார், மூஞ்சியை.

பொன்:- எனது மூஞ்சிக்கென்ன? உனது மூஞ்சிதான் இஞ்சிதின்ற குரங்கு மாதிரி இருக்குது. போன காரியம் பலிக்கவில்லையா? பாவம்.

சின்:- பரிகாசமா பண்ணுகிறார்கள்?

பொன்:- சின்னப்பாவை பொன்னப்பா பரிகாசம் பண்ணுவேனு? உண்மையைச் சொல்லு பனங்காமத்துக்குப்போனாயா?

சின்:- பனங்காமத்துக்குப் போகவில்லையடா—பனங்காம எல்லைமட்டும்தான் போனேன்.

பொன்:- எல்லை மட்டும்தானு போனும்? பனங்காமத்துக்குப் போகவே இல்லையா?

சின்:- உரத்துக்கத்தாதோ. யார் காதிலாவது விழுப்போகிறது. உஸ்.

பொன்:- நான் அமைதியாய் இருக்கிறேன். விஷயத்தைச் சொல்லு.

சின்:- காற்றுத்தானும் நுழையாத வண்ணம் காவல் போட்டிருக்கிறேன் அரசன். காற்றே நுழைய முடியாத இடத்துக்கு நான் எப்படியடா ஊடுருவுவது?

பொன்:- அப்போ போன விஷயம் தோல்வி, படுதோல்வி என்று சொல்லு.

சின்:- இந்த சின்னப்பா கண்டதெல்லாம் வெற்றிதான்டா. இது முதல் முயற்சி, மறுமுறை முயல்கிறேன் பார். நிட்சயம் வெற்றியுடன் திரும்பி வருவேன்.

பொன்:- கவர்ணர் உன்னை இவ்விடம் வந்ததா என்று கேட்டால்?

சின்:- வரவே இல்லையென்றுகூறு. இன்னும் ஒரு சில நாட்களில் திரும்புவேன். நான் இவ்விடம் வந்த விஷயத்தை வெளியிற் சொல்லாதே. கவர்ணர் துரை தோலை உரித்துவிடுவார்.

பொன்:- சென்றுவா சின்னப்பா. அடுத்த தடவையாவது வெற்றியோடு திரும்பிவா.

நாட்சி 7

(பனங்காம அரண்மனை, கயிலைவன்னியன், இளவரசி கோமளவல்லி, புலவர் திலகம் செஞ்சொஞ்கவி மற்றும் அமைச்சர், புலவர்கள் பிரதானிகள் வீற்றிருக்கின்றனர். பொதுமக்களும் குழுமியிருக்கின்றனர்.)

கயிலைவன்னியன்: அமைச்சர் பிரதானிகளே! கவின்தமிழ்க் கவிஞர்களே! அன்பான குடிமக்களே! இன்று இந்நாட்டின் வரலாற்றிலே ஒரு முக்கிய மான நாள். அன்னியர் நம் நாட்டைக் கைப்பற்ற அல்லும் பகலும் திட்டம் தீட்டிக்கொண்டிருக்கும் இவ்வாபத்து வேளையிலே நாட்டு மக்கள் ஒவ்வொருவரும் கிளர்ந்து எழவேண்டும். எத்தகைய உயிர்த் தியாகத்தையும் செய்யச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும். “ஒரு தனி மனிதனுடைய வாழ்வில் சிறந்துள்ள உணர்ச்சியின் பண்பாடே சமுதாய மேம்பாட்டிற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது” என அறிஞர் கூறுவர். இறக்கும் நிலை அடைந்தாலும் பிறந்த பொன்னுட்டைக் காப்பாற்று வோம் என்ற உணர்ச்சியும் துணிவும் உள்ளவர் களாக மக்கள் ஒவ்வொருவரும் துலங்க வேண்டும். அத்தகைய உணர்ச்சியை ஊட்டுபவர்கள், பண்படுத்துபவர்கள் சொல்லேர் உழவர்களாகிய புலவர்களே. ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணுணர் வும் தேர்ந்து அமைந்த கலைப்பயிற்சியும் உடைய கவிஞர் பெருமக்கள் இன்று நாட்டுப் பற்று, மொழிப்பற்று ஆகிய பொருள்பற்றிய கவிதை

அரங்கினை புலவர் திலகம் செஞ்சொற் கவியின் தலைமையில் நடாத்தப் போகிறார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் என் நல்லாசி. வாழ்க தமிழ்! வளர்க தன் நாட்டுப்பற்று!

செஞ்சொற்கவி:- வேந்தே! கவிஞர்களே! பனங்காம அரசின் பெருங்குடிமக்களே! வணக்கம். அரசர் பெருமான் குறிப்பிட்டது போல மக்கள் எல்லோரும் நாட்டுப்பற்றும் மொழிப் பற்றும் மிகுந்தவர் களாக நாட்டைக் கேட்டில் இருந்து காக்கப்பணி புரிவதில் ஒத்த உணர்வுள்ளவர்களாக விளங்க வேண்டும். “உணர்ச்சிதான் நட்பாங் கிழமை தரும்” என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. “வண்மையிலும், உளத்தின்மையிலும், மனத்தன்மையிலும், மதிநுண்மையிலும், உண்மையிலே தவறாத புலவர்கள்” பலர் உணர்ச்சி பொங்கும் கவிதைகள் பலவற்றை இங்கே அரங்கேற்றப் போகிறார்கள். நாட்டுமக்களுக்கு இது ஒரு நல்லிருந்து. இந்த அரிய கவிதை அரங்கை நடாத்தி நாட்டுப் பற்றையும் மொழிப் பற்றையும் ஊட்ட வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஆசையும் உந்த இச்சீரிய முயற்சியைச் செய்திட எனக்குத் துணையும் தூண்டுகோலுமாக விளங்கியவர் இந்நாட்டின் இளவரசியாரே என்றால் மிகையாகாது. அன்னார் இந் நாட்டின் பழைய வீர வரலாற்றை நன்கறிந்தவர். அழகு தமிழை ஒதி ஆழக்கற்ற வர். புலமை மிகுந்தவர். தன் நாட்டுப் பற்றும் தமிழ் மொழிப் பற்றும் மிகுந்த இளவரசியாரைப் பனங்காம அரசின் வருங்கால வாரிசாகப் பெற்ற நாம் பெரும்பேறு பெற்றவர். இப்போது கவிதைப் போட்டி ஆரம்பமாகும். முதலிடத்தைப்

பெறும் கவிதையை இயற்றிய கவிஞர்கு இளவர
சியாரே பரிசிலை வழங்குவார்.

(வாயிற் காவலன் வருகிறுன்)

காவலன்:- அரசே! வணக்கம். வேல்நம்பி அவர்களும்
அவர் நண்பர் கோதண்டமும் தங்கள் அனுமதிக்
குக் காத்திருக்கின்றனர்.

கயி:- அவர்களை உடனே அழைத்து வா.
(இருவரும் வருகின்றனர்)

கயி:- வேல்நம்பி! உன்னுடன் கூடநிற்பது உன்
நண்பனு? நீண்ட பயணம் செய்த களைப்பு
முகத்தில் காணப்படுகிறதே. எங்கே சென்றி
ருந்தாய்?

வேல்நம்பி:- மன்னவா! வணக்கம். நானும் எனது நண்
பனும் சிலாபத்துறைக்குச் சென்றிருந்தோம்.

கயி:- சிலாபத்துறைக்கா? புலவர் திலகமே! சிறிது
நேரம் கவியரங்கேற்றத்தை ஏத்திவையுங்கள்.
மீண்டும் தொடங்கலாம்.

வேல்:- வேந்தே! நமது அரசுக்குச் சொந்தமான
சிலாபத்துறையை டச்சுக்காரர்கள் கைப்பற்றி
விட்டார்கள். ஆயினும் நமது உரிமையை நிலை
நாட்ட அங்கே மூச்சடக்கி முத்துக் குளித்து
இந்த முத்துக்களைக் கொண்டுவந்தேன்.

கயி:- எமது அரசின் உரிமையை நிலைநாட்ட மூச்
சடக்கி முத்துக் குளித்து முத்துக்களை இங்கே
கொண்டுவந்தமைக்கு உனது வீரத்தைப் பாராட்டு
கிறேன். எங்கள் நாட்டு முத்துக்கு இன்று
மட்டுமல்ல, பண்டைக்காலத்திலும் வெளிநாடு
களில் நல்ல மதிப்பிருந்தது. கிரேக்கர்கள் நமது
முத்தை “தாமிர வர்ணிகா” என்று அழைத்தனர்
ஏன் வரலாற்று ஏடுகள் இயம்புகின்றன. அத்

தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சிலாபத்துறையை நாம் இழப்பதா? தளபதி! படைகள் தயாராகட்டும்.

தளபதி:- ஆணையிடுங்கள் அரசே! டச்சுக்கார எதேச் சாதிகாரர்களைச் சிலாபத்துறையிலிருந்து விரட்டி ஒட்டுகிறோம்.

அமைச்சர்:- சிலாபத்துறை விஷயத்தில் நாம் யூகமாக நடக்க வேண்டும் அரசே. இப்போதைக்கு டச்சுக்காரர்கள் சிலாபத்துறையைக் கைப்பற்றியது எமக்குத் தெரியாது என்பதுபோல இருந்து விட்டுத் தருணம் வாய்க்கும்போது நாம் மீளவும் கைப்பற்றலாம். தற்போது உள்ள நிலையில் பனங்காம எல்லையைக் காப்பதில் தான் முழுக் கவனமும் செலுத்த வேண்டும்.

கமிஃ:- அமைச்சர் பேசுவதில் அர்த்தம் பொதிந்திருக்கிறது. முதலில் பனங்காம அரசின் எல்லையைப் பாதுகாப்பதே தலையாய கடமை. புலவர் திலகமே கவிதைப் போட்டியைத் தொடர்ந்து நடத்தலாம்.

கோதண்டம்:- வேந்தே அடியேனுடைய விண்ணப்பம் ஒன்றுண்டு.

கமிஃ:- பயப்படாமல் கூறலாம்.

கோது:- இக்கவிதைப் போட்டியில் நாங்களும் கலந்து கொள்ளலாமா? அரசே!

கமிஃ:- தாராளமாகக் கலந்துகொள்ளலாம். புலவர் திலகமே! இவர்கள் பெயர்களையும் பட்டியலில் சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

செஞ்சு:- நீர் கவிதையை அரங்கேற்றப் போகிறீரா?

கோது:- எனக்கும் கவிதைக்கும் நீண்ட நரள் படக புலவர் பெருமானே. எனக்காக நான் கேட்க

வில்லை.. எனது நண்பன் வேல்நம்பி கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அனுமதி கோரினேன்.

செஞ்:- வேல்நம்பியும் கவிதைப் போட்டியில் கலந்து கொள்ளலாம். இப்போது கவிஞர் இளங்கீரன் தமது கவிதையை அரங்கேற்றுவார்.

இளங்கீரன்:-

தேன்பொழியும் வாசகப்பா தென்றலனை காப்பியக்கள் ஊன்உயிர் உய்திடவே ஒதுக்கான் — மேன்மைகொள் சங்கப் பனுவளிகள் சாக்காட்டில் வெந்திடுமே பங்கம் களையா விடுன்.

செஞ்:- கவிஞர் அருட்கவி தமது கவிதையை அரங்கேற்றுவார்.

அருட்கவி:-

முகிழ்போன்ற தனத்தால் நெஞ்சை
அகழ்கின்றூய் மகிழ்மழுவே
மெழ்கின்ற கேசம் மேகம்
கன்னத்தில் தேங்கும் மோகம்
இமிழ்கடல் முத்துப்பல்லோ
இளம்பிறை வடவோ நெற்றி
உமிழ்கின்ற வாயோ பத்மம்
உலவிடும் பூங்கா நீயே.

இவ்வண்ணம் காதல் பாடும்
இளங்கவி கேளாய்கொஞ்சம்
எவ்வண்ணம் கொண்டழுவும்
எழில்தனை இழந்துபோகும்
தன்னெண்ணம் போனபோக்கில்
தளிர்விட்டுத் தழைத்துப் பூத்த
பொன்வண்ணச் செடிவாழ்மண்ணை
பொசுக்கியே நெருப்பால்சுட்டால்.

செஞ்:- இப்போது வீரன் வேல்நம்பி தனது கவி தையை அரங்கேற்றுவார்.

வேல்:-

இல்லந்தான் எரியும்வேளை இதயத்தில் காதல்ஏது
ஷில்லுங்தன் அழகுமொண்டு நிறையின்பம் பெறவேயென்று
கல்லுங்தான் கழரந்துபோகும் கதிதனில் விற்கும்பெண்ணை
சொலில்பால் துளைத்தாலுங்தன் சிந்தையில் குற்புமென்பான்.

பிறந்துநாம் வளர்ந்தமன்னைப் பெற்றதாய் உதித்தமன்னை
சிறந்தபல் பனுவல்ஸந்த சீரியமொழியாம் கண்ணை
இறந்துமே மறையும் வன்னை இம்கசுசெய்கொடுமைக்கூறும்
கிறங்கியே ஒடிப்போகக் கிளர்ச்சிசெய் பாட்டுப்பாடு.

முப்பால் எனுமினாலாம் முன்னேர் மறைநெறியில்
தப்பாமல் செங்கோடு தழைத்தோங்க - எப்போதும்
ஏரேந்து கையில் எழில்ழுக்க மற்றெருகுகை
போர்வேற் பகைவிரட்டப் பூணு.

கயி:- அருமையான பாட்டு.

கோம்:- ஆழ்ந்த உணர்வும். உயர்ந்த கற்பனையும்,
சிறந்த கருத்தும் நிறைந்த அழகான வெண்பா.

செஞ்சு:- கவியரங்கத் தலைவரென்றவகையில் கவிதைப்
போட்டியின் முடிவைக் கூறுகின்றேன். கவிதைப்
போட்டியில் வேல்நம்பியின் கவிதைகளுக்கே முதற்
பரிசு கொடுப்பதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.
மற்றக் கவிஞர்களையும் மனமாரப் பாராட்டு
கிறோம். அவர்களுக்கும் பரிசில்கள் வழங்கப்படும்.
திருவள்ளுவரின் மறைநெறியில் தவருது செங்கோல் தழைத்தோங்குவதற்கு நாட்டை வளமாக்க
எப்போதும் ஒரு கையில் ஏற்றயும், நாட்டைச்
சூழ்ந்திடும் பகையை விரட்ட மறுகையில் வேலை
யும் ஏந்தவேண்டும். என்பதே வேல்நம்பி பாடிய
வெண்பாவின் கருத்து. இன்றைய நாட்டின் நிலை
யில் ஒவ்வொருவரும் சிந்தித்துச் செயலாற்ற
வேண்டிய கருத்து. எனவே கடமையை மறவாது,

கருத்தில் தெளிவோடு, உள்ளத்தில் துணிவோடு, தூய உணர்வோடு, எல்லோரும் சிந்தித்துச் செயலாற்ற,

நாட்டினைச் சூழ்மீகேட்டை நாடுவாற் மக்கள் தாக்க நீட்டிடு உணர்வாம் வானை நிறைசொல்லுக் கவிதையாத்து கோட்டுயர் கொள்கை பேணிக் குறித்தை மறவாப் பண்பு பாட்டினைப் படிப்போர் நெஞ்சில் பதின்திடும் வண்ணம் பாடு.

இளவரசியார் இப்போது பரிசிலை வழங்குவார்.

கோம:- நாடும் மொழியும் நமதிரு கணகள் - எனப் பாடும்பாவலர் அனைவர்க்கும் வணக்கம் தேடும் சென்றவரும் சீர்மிகு வாழ்வும் - நம் தேசம் பறிபோன்னில் நிலைத்திடாதன்றே ஒடும் குருதியும் உடனிவாழ் உயிரும் - எழில் ஒன்றமிழ்காக்க உதவிடவேண்டும் வீடும் மனைவியும் மக்களும் சுற்றமும் - தாய் நாடுவீற்றநடின் நலிந்திடுமன்றே.

குழந்திட்ட நிலையை யோர்ந்து துடிப்பினால் உள்ளாற் பொங்கலாழ்ந்திடும் நாடாம் வன்னி வளம்யிகு பூமி தன்னை குழுரைத் தென்றும் காக்க சுடர்விடும் கவிதை யாத்த கார்ச்சின்தை கொண்ட ஏந்தல் வேல்நம்பி வாழ்க வாழ்க உள்ளத்தைத் தொட்டுமக்கள் உணர்ச்சியைப் பொங்கக்செய்து தெள்ளியே நாட்டைக் காக்கத் துடித்தெழுத் துயர்துடைக்க அள்ளியே கவிதையீந்த அத்தனை கவிஞர்கட்கும் தெள்ளிய தமிழ்த்தாய் போல் தெரிவித்தேன் நன்றி நன்றி.

வேல்நம்பி வருக! வருக! பரிசிலைப் பெறுக! வருக. (வேல்நம்பி வருகிறோன். இளவரசி பரிசைக்கொடுக்கிறார். மற்றைய கவிஞர்கட்கும் பரிசில்கள் வழங்கப்படுகின்றன.)

வேலி:- எனது உளம்கணிந்த நன்றி. தமது நன்றியையும் பாராட்டுக்களையும் எழில்மிகு கவிதைகளில் தெரிவித்த எங்கள் இளவரசியாரின் புலமையை நினைந்து நாட்டு மக்களாகிய நாம் பெருமையும் பூரிப்பும் அடைகின்றோம். வாழ்க! வாழ்க!! கயிலை வண்ணியனார் வாழ்க! இளவரசியார் வாழ்க! அவர்தம் ஆசான் புலவர் திலகம் செஞ்சொற்கவி வாழ்க!

வணக்கம்.

அமை:- இத்துடன் சபை கலைகிறது.

(எல்லோரும் செல்கின்றனர்)

கயி:- வேல்நம்பி! இன்னும் ஒருநாழிகைக்குள் எனது மாளிகைக்கு நீ வரவேண்டும். பனங்காம எல்லை களின் பாதுகாப்பு நிலைபற்றி கலந்துரையாட வேண்டியிருப்பதால்.

வேலி:- தங்கள் ஆளைப்படியே மாளிகையில் தங்களைச் சந்திக்கிறேன் மன்னவா.

காட்சி 8

(பனங்காம மாளிகையின் மலர்ச்சோலை. வேல் நம்பியும் கோதண்டமும் வருகின்றனர். வழி யில் கோதையைச் சந்திக்கின்றனர்)

கோதை:- அட்டா நீங்களா? எங்கே இருவரும் புறப் பட்டு விட்டர்கள். மன்னனின் மாளிகை நோக்கி புறப்படக் காரணம் என்னவோ?

கோதண்டம்:- வேல்நம்பி புறப்பட்டு வந்தார். நானும் யின் தொடர்ந்தேன். அவ்வளவுதான்.

கோதை:- எங்கே நின்று பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை மறந்து விடவேண்டாம்.

கோதண்டம்:- ஏதேது? கோதையாரே தொனியில் மாற்றம் ஏற்படுகிறதே. அதிகார தோரணையில் அதட்டப் பார்க்கிறுயா?

கோதை:- இது பனங்காம மாளிகைக்குச் சொந்த மான மலர்ச்சோலை. இதற்குள் அத்து மீறிப் புகுந்த உங்களை மன்னனிடம் கொண்டுசெல்ல வேண்டும், புறப்படுங்கள்.

கோதண்டம்:- கோதைக்குக் கோபிக்கவும் தெரியுமா?

கோதை:- கேவியா செய்கிறீர்கள்?

வேல்நம்பி:- நீங்கள் இருவரும் கும்மாளம்போடுவதைப் பார்க்கவா யான் இங்கே வந்தேன். கோதண்டம்! யான் அரண்மனைக்குச் சென்று மன்னரைப்பார்த்து விட்டு வருகிறேன். அதுவரை நீ இங்கேயே இருந்துகொள். சம்மதம்தானே கோதை?

கோதை:- அத்துமீறி மலர்ச்சோலையில் புகுந்ததற்கு இவரை அரசரிடம் கூட்டிச் சென்று தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டுமே.

வேல்:- அதை நீயே செய்து கொள். யான் சென்று வருகிறேன். (செல்கிருன்)

கோதண்:- அரசினங்குமரியின் தொழி யென் ரூல் இப்படி அட்டகாசம் செய்யவேண்டுமா? (கோமளவல்லி வருகிறுன்)

கோம:- கோதை யார் இந்த ஆடவன்? இவர் யாருடைய அனுமதியுடன் இங்கு வந்தார்? இது இளவரசியின் மலர்ச்சோலை என்று தெரியாதா?

கோதண்:- வணக்கம் இளவரசியாரே! என்னைத் தெரிய வில்லையா? நான் தான் நெசவுநிலையப் பொறுப் பாளர் கோதண்டம். அன்று அந்தப்புரத்துக்குப் பட்டுச் சேலைகள் கொண்டுவந்தேனே-

கோம:- அன்று வந்தது நினைவுக்கு வருகிறது. கோதை! (அதிகாரத்துடன்) இவருக்கு இங்கே என்ன வேலை? உடனே வெளியேறச் சொல்.

கோதை:- இளவரசியாரே! இவர் யாருடைய உற்ற நண்பன் என்பதைத்தெரிந்து கொண்டார்களானால் வெளியேறச் சொன்ன வாய் வரவேற்புக் கூறும்.

கோம:- இது அந்தப்புரம் அல்ல குறும்பு பேசுவதற்கு. நிதானமாகப் பேசு. யாரின் நண்பர் இவர்?

கோதை:- மன்னிக்கவேண்டும் இளவரசியாரே! இவர் வேல்நம்பியின் உற்ற நண்பன். இருவருமாகத் தான் இவ்விடம் வந்தார்கள். வேல்நம்பி அவர்கள் அரசனிடம் சென்றுள்ளார். அவர் வரும்வரை இவர் இங்கேயே காத்திருக்கிறார்.

கோம:- வேல்நம்பி சென்றிருக்கிறாரா? அரசனிடம் சென்றிருக்கிறாரா? அவர் எங்கே? என்னிடம் நீ இது பற்றித் தெரிவிக்கவில்லையே.

கோதை:- பார்த்தீர்களா, பார்த்தீர்களா, வேல்நம்பி என்றதும் எவ்வளவு பரபரப்பு, எவ்வளவு ஆர்வம்.

கோம:- கோதை உனது வழக்கமான வாய்வீச்சை இங்கே காட்ட வேண்டாம். அவர் எப்போது இங்கே திரும்பி வருவார்?
(வேல்நம்பி வருகிறார்)

கோதை:- அதோ அவரே வருகிறார். நாங்கள் இருவரும் தடையாக நிற்கவில்லை. விலகிச் செல்கிறோம். தங்கள் ஆசை நிறைவேற்றட்டும்.

(இருவரும் செல்கின்றனர்)

கோம:- போடிபோ. குறும்புக்காரி.

வேஸ:- இளவரசியாரே! வணக்கம்.

கோம:- வாருங்கள்! வாருங்கள், தங்களை நேரில் தனிமையில் சந்தித்து எனது உளம் கணிந்த பாராட்டுதலைச் சொல்ல வேண்டும் என்று காத்தி ருந்தேன்.

வேஸ:- அரசனவயிலேயே தாங்கள் கவின் தமிழ்க் கவிதையில் பாராட்டி விட்டார்களே இளவரசியாரே!

கோம:- தங்கள் துணிந்த உள்ளத்தில் உறையும் தெளிவும், கணிவும், தூய உணர்வும் எனது இதயத்தை சர்த்துவிட்டன. தாங்கள் தாய் நாட்டின் மீதும், தாய்மொழியின் மேலும் கொண்டுள்ள தணியாத பற்றை, பாசத்தை நினைந்து நினைந்து எனது உள்ளம் உருகுகின்றது.

வேல்:- தற்போதைய நிலையில் யான் மட்டுமல்ல நாட்டுமக்கள். அத்தனை பேரும் நாட்டைக்காக்க அல்லும் பகலும் பணிபுரிகிறார்கள் இளவரசியாரே.

கோம்:- எனது உள்ளத்தைப் புரிந்துகொள்ளாதவர் கள் போல் பேசுகிறீர்களே.

வேல்:- தாங்கள் இந்நாட்டின் இளவரசி. நானே சாதாரண குடிமகன்.

கோம்:- இளவரசியானாலும் இதயம் ஒன்று உடைய வள். அந்த இதயத்திலும் உணர்வு உறைகிறது என்பதை மறந்துவிட்டார்களா?

வேல்:- எந்த உணர்வும் என்னிப் பொறுத்தவரை உரிமை உணர்வாகத்தான் ஒளிரவேண்டுமே அன்றி வேறு எந்த உணர்வாகவும் மினிருக்கூடாது.

கோம்:- இளவரசியாகிய எனக்கு நாட்டைப் பேணிப் பாதுகாப்பதில் அக்கறை இல்லையென என்னுகிறீர்களா?

வேல்:- அப்படி என்னும் அளவுக்கு யான் அறிவிலியல்ல இளவரசியாரே. தாங்கள்தான் இந் நாட்டின் உரிமையை என்றும் நிலைநாட்டைப் போகிறீர்கள்.

கோம்:- மனித உள்ளத்தைப் புரிந்துகொள்ளாத மனி தர்களும் இருக்கிறார்களா? (தளபதி வருகிறார்) யார் தளபதியாரோ? ஏது இந்த நேரத்தில் மலர்ச் சோலையில்?

தளபதி:- அரசரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டு வந்தேன். அந்தப்புரச் சோலையில் ஆண்குரல் கேட்கிறதே. யாரென்று பார்த்திடலாம் என இவ்விடம் வந்தேன். ஓ! வேல்நம்பியா? அந்தப்புர எல்லையளவுக்கு உரிமை வளர்ந்து விட்டதா?

வேல்:- அரசர் அழைத்திருந்தார். எனவேதான் இவ் விடம் வந்தேன். வழியில் இளவரசியாரைச் சந் திக்க நேர்ந்தது. அவ்வளவுதான். அனுவசியமாக சந்தேகச் சிந்தனைக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டாம். விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

(வேல்நம்பி செல்கிறுன்)

தளபதி:- இளவரசியாரே! வேல்நம்பி ஒரு சாதாரண பிரஜை. அவனிடம் தனிமையில் உரையாடுவதையாரும் பார்த்தால் தப்பாக அர்த்தம் கொள்வார்கள். தாங்கள் இந்நாட்டின் வருங்கால வாரிசு என்பதை மறந்து விடவேண்டாம்.

கோம்:- எனது கடமையை உணர்த்தியமைக்கு நன்றி. தாங்கள் இவ்விடத்தைவிட்டுச் சென்று விடுங்கள்.

(தளபதி புறப்பட்டுப் போகிறார்)

காட்சி 9

(மருதப்பிள்ளையின் வீடு. மகள் சென்பகவல்லி முல்லை மாலை தொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். வேல்நம்பி வருகிறார். கையில் பரிசாகப் பெற்ற முத்துமாலையும் இருக்கிறது.)

சென்பகவல்லி:- அத்தான்! இவ்வளவு நேரமும் எங்கு சென்றிருந்தீர்கள்? ஊனும் இல்லை. உறக்கமு மில்லை. உடல்நலிந்தால் ஊர் பார்க்குமா அத்தான்? வேளாவேளைக்கு உணவையாவது உட்கொண்டால் தானே ஒயாது உழைப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

வேல்நம்பி:- சென்பகவல்லி குழந்தையுள்ளம் கொண்டவள்தானேநீ. கடமையைச் செய்திடும்போது சில வேளைகளில் உணவைத் துறந்தால்தானே கடமையின் அருமையை உணர்ந்திட முடியும். உண் னைப்போல் மனதில் முழு அமைதியுடன் மூல்லைமலரைத் தொடுத்து மாலையாக்கிட முடியுமா?

சென்பா:- என்னைச் சரியாக நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வில்லை. அத்தான்! என்மனதில் முழு அமைதி என்றீர்களே அது முழுவதும் தவறு அத்தான். சென்ற சில தினங்களாகத் தங்கள் நினைவாகத்தான் என் நெஞ்சம் தவியாய்த் தவிக்கிறது. எல்லையைக் காக்கப் பணிபுரியும் தங்களுக்கு இடுக்கண் ஏதும் நேர்ந்துவிட்டால் என் கதி என்ன என்பதை எண்ணும் போது நெஞ்சில் பீதிபொங்குகிறது. எதற்கும் கொஞ்சம் கவனமாக நடந்து கொள்ளுங்கள். நான் அனுபவம் இல்லாதவள் என்று என் சொல்லை உதாசீனம் செய்துவிடா

தீர்கள். அது என்ன கையில்? முத்துமாலையா? யான் இவ்வளவு நேரமும் கவனிக்கவில்லையே.

வேல்:- அரசவையில் பரிசாக அளிக்கப்பட்ட முத்து மாலை. இதோ எனது அன்பளிப்பாக உனக்கு இதைத்தருகிறேன்.

சென்பா:- எதற்குப் பரிசாகத் தந்தார்கள் என்பதைச் சொல்ல வில்லையே.

வேல்:- கவிதைப் போட்டி ஒன்று நடைபெற்றது. அதிற்கலந்து நானும் ஒரு கவிதையை அரங்கேற்றினேன். முதற் பரிசு கிடைத்தது.

சென்பா:- எனது மனத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கி வழி கிறது. என் அத்தான் வீரன்மட்டுமல்ல; நெஞ்சைத் தொடும் கவிதை இயற்றும் செஞ்சொற் கவிஞரும் கூட. அத்தான் மிகவும் களைத்திருக்கிறீர்கள். இதோ பால் கொண்டுவருகிறேன். (உள்ளே சென்று பால் கொண்டு வருகிறார்கள்) யார் இந்தப் பரிசைத் தந்தார்கள்?

வேல்: (பாலைப் பருக்கியபின்) இளவரசிதான் பரிசைத் தந்தார்.

சென்பா:- இளவரசியா? அவர்கள் தங்களுடன் உரையாடினார்களா?

வேல்:- சிறிது நேரம் உரையாடினார்கள். என் கவிதையை மனதாரப் பாராட்டினார்கள், ஏன் உனக்குப் பொருமையாக இருக்கிறதா?

சென்பா:- என் நெஞ்சுக் கோட்டைக்குள் கண்கள் காவல் புரிய அத்தானை அடைத்து வைத்திருக்கும் போது யான் பொருமை கொள்ள மாட்டேன். எனக்கு மட்டுமே அத்தான் சொந்தம் என்பதை

எண்ணிடும் போது உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி வெள்ளாம் ஆருகப்பாய்கிறது.

வேல்:- செண்பகவல்லி! இந்த முத்துமாலையையும், மூல்லை மலர்மாலையையும் உன் கழுத்தில் அணிந்து கொள் பார்க்கலாம்.

செண்பா:- (மாலைகளை அணிகிறுள்) இதோ அணிந்து விட்டேன். எது அழகாக இருக்கிறது அத்தான்?

வேல்:- இரண்டுமே அழகாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் இருபுலன்களாகிய கண்ணுக்கும் மூக்குக் கும் இன்பம் தருவது மூல்லை அல்லவா?

செண்பா:- கவிஞர்க்கு உள்ள நுண்ணுணர்வு தாராள மாகத் தங்களிடம் இருக்கிறது. அத்தான், சோலைக் குயில் கூவுவது தங்கள் காதில் விழுவில்லையா? குயில் கூவிக்கொண்டிருக்க, கோலம் மிகுந்த மயில் ஆடிக்கொண்டிருக்க, குளிர்ந்த நீர் ஒடையில் சல சலத்து ஓடிக் கொண்டிருக்க, மூல்லை மலரில் இருந்து நறுமணம் கமழு, காதலனும் காதலியும் அக்காட்சியைக் காணவேண்டும். அந்த வாய்ப் பைப்பெறுவதற்கு உரிமைச் சீட்டு திருமணம் என்ற சடங்குதானே அத்தான்.

வேல்:- செண்பகவல்லிக்குச் சாதுரியமாகவும் பேச வரும் என்பதை இன்றுதான் கண்டேன். உனது உள்ளக்கிடக்கை எனக்குப்புரிகிறது. தற்போதைய சூழ்நிலையில் திருமணம் என்ற எண்ணமே இதயத் தில் எழுக்கூடாது செண்பகவல்லி, எழுக்கூடாது.

செண்பா:- காதல், திருமணமாக மலரத்தானே வேண்டும் அத்தான். அதுவும் கவிதையுள்ளம் படைத்த தாங்கள் காரிகை ஏருத்தியின் உள்ளத்தைக் கலங்கவிடலாமா?

வேல்:- நிலைமையைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால் என்னை நீ ஒருபோதும் நிர்ப்பந்திக்க மாட்டாய். தற்போது செய்ய வேண்டிய தலையாய கடமை எது? எமது திருமணமா? அல்லது நாட்டைக் காக்கும் பணியா?

சென்பா:- நாட்டைக்காக்கத்தானே அரசர் படையை யும், தளபதியையும் வைத்திருக்கிறார். அவர்கள் நாட்டைக் காத்துக்கொள்வார்கள்.

வேல்:- சென்பகவல்லி! சுற்று சிந்தித்துப்பார். படைகள் மட்டும் பகைவரை விரட்டிட முடியாது. நாட்டின் எல்லையை ஊடுருவும் நயவஞ்சகப் பகைவருடைய ஒற்றர்களை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியவர்கள் ஊர்ப் பொதுமக்களாகிய நாமல்லவா? மன்னன் என்மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கையின் பெயரால் மாபெரும் பணியாகிய எல்லைப் பாதுகாப்புக்கு என்னைப் பொறுப்பாக நியமித்துள்ளார். நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யலாமா? தலைபோனாலும் தாய் நாட்டைக்காக்க வேண்டுமல்லவா? ஒரு தளி நீர் உலகில் நிலைத்திடுமா சென்பகவல்லி?

சென்பா:- நிலைக்காது; அது நீராவியாக மாறிவிடும்.

வேல்:- ஆனால் அதற்கு நித்திய வாழ்வுண்டு.

சென்பா:- நித்திய வாழ்வுண்டா? எப்படி அத்தான்?

வேல்:- நீர்த்துளி, என்று கடலுடன் கலந்து விடுகிறதோ அன்றே அதற்கு நித்திய வாழ்வுண்டு. அதே போலத்தான் நாம் தனித்துளிகள். தமிழ்ச் சமூகம் என்னும் தண்டமிழ்க் கடவில் கலந்து கொண்டால்தான் நமக்கு நித்திய வாழ்வுண்டு.

சென்பா:- தாங்கள் தத்துவம் பேசுகிறீர்கள்.

வேல்:- தந்துவம் மூலமாக இன்றைய நிலையைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்கிறேன். டச்சுக்காரன் இந்த நாட்டைக் கைப்பற்றி விட்டானாலும், முடிகொடியும், முத்தமிழும், மூன்று பாலும் கொண்டு ஆண்ட நம் முன்னேர்கள், தமது மூச்சு உள்ளவரை பாதுகாத்த பைந்தமிழிப் பூமி பாலைவனமாகும். நீ சற்றுமுன்பு சொன்னுயே குயில் கூவிக்கொண்டிருக்க, மயில் ஆடிக்கொண்டிருக்க, மந்தமாருதம் வீசிக்கொண்டிருக்க, மனங்கவர்ந்த காதலனுடன் உலாவிவரலாம்; கவின் தமிழில் பேசிக்களிப்படையலாம் என்று. அவையெல்லாம் பகற்கனவாகவே முடியும்.

சென்பா:- என் காதற் கனவு எல்லாம் பகற் கனவு தானு அத்தான்?

வேல்: உன்காதற்கனவு பகற்கனவு ஆகாதிருக்க வேண்டுமானால், இந்நாட்டை அன்னியனிடம் இருந்து பாதுகாக்கும் எனது கனவு நனவாக வேண்டும். காதல் மொழி பேசுவதற்கு இது வேளையல்ல. கடுமேபோர் புரிந்திட வேண்டும். நம்பியரும், நங்கையரும் நாட்டின் நலன்பேண தோள் தட்டிப் புறப்பட வேண்டும். பகைவரைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்யவேண்டும். தமிழ் மண் பறிபோனால் தமிழ்த்தாய் விலங்கிடப்படுவாள். எங்கள் விழியாம் மொழி குழிதோண்டிப் புதைக்கப்படும். அப்பா அம்மா என்று பாசத்துடன் கூறுமீமொழி, அன்பே கண்ணே என்று கூறும் காதல் மொழி யாவும் வழக்கற்று அன்னியனுடைய மொழியே நாட்டில் நிலை பெற்றுவிடும்.

சென்பா:- எனது தலை சுற்றுகிறது அத்தான்.

வேல்:- எதிர்காலத்தில் இப்படி நடக்கவும் கூடுமென் பதை எடுத்துச் சொல்லும்போதே இவ்வளவு

துண்பப்படுவாயானால், உண்மையிலேயே அன்னி யன் பனங்காமத்தைக் கைப்பற்றி விட்டால் எத் தகைய அவல நிலைக்கு ஆளாவாய் என்பதை எண்ணிப்பார். உறவு, உடைமை, சொத்து, சுதந்திரம் யாவும் நாட்டுரிமையில்தான் தங்கியிருக்கின்றன என்பதை மறவாதே. என்று எமது தனிஅரசு அழிகிறதோ அன்றே எமது தாயகம், தமிழ்மொழி, தனித்தன்மை, ஆண்டாண்டு காலமாக உயர்ந்த சான்றேர்களால் பேணிப்பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த ஒழுக்கம் நிறைந்த பண்பாடு யாவும் மண்ணேஞ்சூ மண்ணேய் மறைந்தொழியும்.

சென்பா:- தாய்நாடும், தாய்மொழியும் மறைந்தொழிந்து விடுமா அத்தான்?

வேல்:- தளராத உள்ளமும், தணியாத ஆர்வமும் கொண்டு, எம்மானிலத்தாயை, மாத்தமிழைக் காக்க அயராது அல்லும் பகலும் அனவரதமும் பணிபுரி வோமானால், அவை மறைந்தொழியமாட்டா. நாடு உரிமையுடன் வாழ்ந்தால்தான் நாம் உவகை யுடன் வாழுமுடியும் என்ற உண்மை உள்ளத்தில் இடையருது ஒவிக்க வேண்டும். தாய்மார்கள் என்று சிறப்பாக அழைக்கப்படும் மங்கையர் குலம் பொங்கியெழுந்தால் மண்ணுசை கொண்ட மதோன்மத்தர்களின் எண்ணாம் ஈடேறோது. எங்கள் தாயகம் என்றும் போல் உரிமையுடன் எழிற் கோலம்பூண்டு வாழும்.

சென்பா:- அத்தான்! இருள்மண்டிக்கிடந்த என் நெஞ்சு சுத்தில் ஒளியேற்றிவிட்டார்கள். தங்கள் உள்ளத்தில் சுடர்விட்டுக் கொண்டிருக்கும் சுதந்திரக் கனவின் பேரால் கூறுகிறேன். தங்கள் இலட்சியமே என் இலட்சியம். தாயகத்தைக் காத்திட எந்தத் தியாகத்தையும் செய்வேன். இது உறுதி.

வேல்:- தாய்க்குலம் பொங்கியெழுந்தால் தாயகம் உயிர்டும். உனது உரிமை உணர்ச்சி பொங்கும் உயர்ந்த உள்ளம் நமது நாட்டிற்கு வெற்றியை ஈட்டித்தரும்.

(மருதப்பிள்ளை மகளை அழைக்கிறார்)

மருத:- செண்பகவல்லி! செண்பகவல்லி! வேல்நம்பி வந்துவிட்டானு?

செண்பா:- ஆம் அப்பா, அத்தான் வந்துவிட்டார், வாருங்கள் அப்பா.

(மருதப்பிள்ளை வருகிறார்)

மருத:- செண்பகவல்லி! அத்தானுக்கு உணவு பரி மாறிவிட்டாயா?

செண்பா:- இன்னும் பரிமாறவில்லை அப்பா.

வேல்:- சற்றுமுன்புதான் வந்தேன் மாமா, இப்போ அவசரம் இல்லை. எல்லோருமாக உண்ணுவோம்.

மருத:- அம்மா செண்பகவல்லி! நீ சென்று உணவு பரிமாறுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்.

செண்பா:- அப்படியே ஆகட்டும் அப்பா.

(செண்பகவல்லி செல்கிறார்)

மருத:- வேல்நம்பி! உன்னிடம் தனிமையில் பேச வேண்டுமென்று கடந்த சில நாளாகக் காத்திருந்தேன்.

வேல்:- என்னுடன் தனிமையில் பேச என்ன இரகசியம் இருக்கிறது மாமா?

மருத:- நானே முதுமையெய்திவிட்டேன். என் ஒரே மகள் செண்பகவல்லியின் திருமணத்தை விரைவில் நடத்தி முடிக்க வேண்டும். நீயும் சம்மதம் தெரி

விப்பாய் என்றே எண்ணினேன். உனது தாய் இறக்கும்போது என்னிடம் கூறிச் சென்றதை இப்போது நிறைவேற்றப்போகிறேன் என்பதை நினைக்கும்போது சந்தோஷமாக இருக்கிறது; அடுத்த சுபதினத்தில் திருமணத்தை நடத்தலாமென எண்ணுகின்றேன்.

வேலி:- மன்னிக்க வேண்டும் மாமா. உடனடியாகத் திருமணத்தை நடத்திட சில வசதியீனங்கள் இருப்பதால், சில ஆண்டுகளுக்கு அதை ஒத்திப்போட்டால் நல்லது.

மருது:- அப்படி எனக்குத் தெரியாத வசதியீனம் என்ன இருக்கின்றது.

வேலி:- நாட்டைப் பகைவர்கள் தாக்க முனைந்திடும் இவ்வேளையில் நமது திருமணத்திற்கு என்ன அவசரம்?

மருது:- ஏதோ உன்முதுகில்தான் இந்த நாடே இருக்கிறதென எண்ணிவிடாதே.

வேலி:- அப்படி நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால் இன்றைய ஆபத்து நிலையை நன்கு உணர்கிறேன்.

மருது:- மாமா மருதப்பிள்ளையின் குணம் நன்றாகத் தெரியுமல்லவா? என்னேடு வீண்விதண்டாவாதம் செய்ய வேண்டாம். இன்னும் ஒரு சில நாளில் யோசித்துச் சம்மதத்தைத் தெரிவித்துவிடு.

வேலி:- மீண்டும் நான் கூறியதையே கூறவேண்டிய வனுய் இருக்கின்றேன்.

மருது:- எனது கோபத்தைக் கிளருதே.

(செண்பகவல்லி வருகிறார்)

சென்பா:- அப்பா! எதற்குக் கோபப்பட வேண்டும்?
உணவு ஆயத்தமாகிவிட்டது. சாப்பிட்டால் கோபம்
தணிந்துவிடும்.

மருதஃ:- உனக்கு ஒன்றும் விளங்காது. உன் திரு
மணத்தை அடுத்த சுபதினத்தில் நடத்திவிட்டால்
நல்லது என்று வேல்நம்பியிடம் கேட்டேன். திரு
மணத்தை ஒத்திப்போடும்படி கேட்கிறுன். இது
நியாயம் இல்லை அல்லவா?

சென்பா:- திருமணத்திற்கு இப்போ என்ன அவசரம்
அப்பா.

மருதஃ:- அனுபவம் இல்லாத உனக்கு என்ன தெரியப்
போகிறது. அவசரப்பட வேண்டாம் என்றுதான்
நீயும் சொல்லுவாய்.

சென்பா:- வாருங்கள் வாருங்கள் உணவருந்திவிட்டுப்
பிறகு உரையாடலாம்.

காட்சி 10

(டச்சுக் கவர்ணருடைய மாளிகை, கவர்ணருடன் சின்னப்பா, பொன்னப்பா ஆகியோர் இருக்கின்றனர்.)

கவர்ணர்:- பொன்னப்பா! யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் அத்தனை பேரும் தங்கள் நிலவரியைச் செலுத்தி விட்டார்களா?

பொன்னப்பா:- தங்கள் ஆஜைக்குக் கட்டுப்படாதவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லையே துரையே.

கவர்:- நமது ஆட்சிக்குட்பட்டவர்கள் என்னைத் தஞ்சை மென என்தாள் பணியும் போது அந்தத்தருக்கன் கயிலைவன்னியன் கடந்த சில ஆண்டுகளாக என் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழ் அமைய மறுக்கிறான். சின்னப்பா! நீ ஏற்ற கைங்கரியம் கைகூடிவிட்டதா?

சின்னப்பா:- மாதுரைக்கு என்ன பதிலைச் சொல்வதென்று தெரியாது மனம் திக்குமுக்காடுகிறது.

கவர்:- சின்னப்பா! எனக்குச் சினத்தீயை மூட்டித் தண்டனைக்கு ஆளாக வேண்டாம். சுற்றிவளைக்காமல் நடந்ததைக் கூறு.

சின்:- பிரடு! இருமுறை பனங்காம எல்லைமட்டும் சென்றேன். நாட்டினுள் ஊடுருவ முயன்றேன். கயிலைவன்னியன் எல்லைகளிலே காவல் வீரர்களை நிறுத்தியிருக்கிறான். எனவே, ஊடுருவி நாட்டு மக்களுடன் ஊடாடிப் பழகமுடியாது போயிற்று துரையே.

கவர்:- மடையன் மாதிரி பேசுகிறேயே. இது நாள்வரை உன்னையொரு புத்திக் கூர்மையுள்ளவன் என எண்ணிச் சமாந்தபோனேன்.

பொன்:- மாதுரையே! சின்னப்பா காரியத்தைச் சாதிப்பதில் மகாசமர்த்தன். அவனுக்கு இன்னு மொரு சந்தர்ப்பம் வழங்கவேண்டும் பிரபு.

கவர்:- சின்னப்பா! மூன்றுவது முறையும் பனங்கா மத்துக்குச் செல்லப்போகிறும். முழுமூச்சுடன் உழைக்க வேண்டும். செம்படவன் போல மாறுவேடம் பூண்டு, நாட்டினுள் ஊடுருவவேண்டும். நான் சொல்வது புரிகிறதா?

சின்:- பிரபு, நன்றாகப் புரிகிறது, மிக நன்றாகப் புரிகிறது துரையே! இம்முறை என்முயற்சியில் பயன் விளையாதுவிட்டால் யான் திரும்பவே மாட்டேன்.

கவர்:- அப்படி அசமூமாதிரிப் பேசாதே. நீ திரும்பி வந்தால்தானே பனங்காம நிலையை அறிந்து, ஆவன செய்ய வாய்ப்பு ஏற்படும். ஆனால் இம்முறை உனது முயற்சியில் தவறக் கூடாது.

சின்:- மாதுரையே! நான் மன உறுதியுடன்தான் செல்கிறேன். ஆனால், பனங்காமத்து மக்கள் நாட்டுப்பற்று மிகுந்தவர்கள். அவர்களை விலைக்கு வாங்க முடியாது, பிரபு.

கவர்:- செம்படவன் வேஷம் போட்டுக்கொள். நீ அவர்களிடம் விலைபேசுவேண்டாம். வலையை வீசி மீணாது, தானாகவே வந்து வலையில் வீழ்ந்து விடும். எந்த நாட்டிலும், ஓரிரு சுயநலமிகள், காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். அவர்கள் இருப்பிடமாம் ஏரியை நாடி, அந்த ஏரியில் வலையை வீசினால், வலையில்

மீண் மாட்டிக்கொள்ளும். பிறகு விலை பேசலா மல்லவா?

சினா:- சுவாமி! தந்திரோபாயத்துக்குத் தங்களிடம் மற்ற ஆட்சியாளர் பிச்சை வாங்கவேண்டும் பிரபு! பிச்சை வாங்கவேண்டும்.

கவர்:- பேசுவதில் காட்டும் திறமையை இம்முறை செயலில் காட்டி, எடுத்த காரியத்தை முடித்திடு. சின்னப்பா! கயிலைவன்னியன் எம் ஆட்சியின் பரமவயிரி. யானைகளையும், முத்துக்களையும், தந்தங்களையும், மயில்களையும், நெல்லையும் மற்ற வன்னியர்கள் பலர் திறையாகச் செலுத்தி, என்தாள் பணியும் போது, இந்தத் தருக்கன் கயிலைவன்னியன் மட்டும் மறுக்கிறுன். மண்டைக்கர்வம் பிடித்தவன். அந்த வீணாகும் கயிலைவன்னியனை என் காலடியில் விழுச் செய்யவேண்டும். தாமதிக்காதே, உடனே புறப் படு. வெற்றிச் செய்தியோடு திரும்பிவா. எந்தத் தந்திரோபாயத்தையும் கையாண்டு கயிலைவன்னியனை வீழ்த்துவதற்கு, உனக்கு உரிமை வழங்குகிறேன். உனக்கு உதவியாக வீரர்கள் தேவையானால், செய்தி அனுப்பு. நான் அனுப்பிவைக்கிறேன்.

நாட்சி 11

(பனங்காம அரண்மனை. தளபதி ஆழந்த சிந்தனை யோடு உலாவிக்கொண்டிருக்கிறார். அவ்விடம் மருதப்பிள்ளை வருகிறார்.)

தளபதி:- மருதப்பிள்ளை! சிலநாட்களாக அரண்மனைப் பக்கம் உம்மைக் காணமுடியவில்லையே.

மருதப்பிள்ளை:- அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள் தளபதியாரே! இந்தத் தள்ளாத வயதிலும், பனங்காம அரசுக்குப் பயபக்தியுடன் சேவை செய்கிறேன்.

தளபதி:- சேவை செய்கிறூயா, அல்லது வரிவசூல் செய்கிறூயா?

மருத:- வரிவசூல் செய்வது, சேவையில்லையா? வரியைக் கொண்டுதானே நாட்டாட்சியை நடத்துகிறீர்கள்? இந்த வரிவசூல் காரணமாகத்தான் அரண்மனைப் பக்கமே எட்டிப்பார்க்க முடியவில்லை. வரிவசூல் வேலை போதாதென்று, மன்னர் வேறு பொறுப்பை யும் சுமத்தி உள்ளார்.

தளபதி:- வேறு பொறுப்பா? அதென்ன பொறுப்பு மருதப்பிள்ளை?

மருத:- விக்கிணேஸ்வரப் பெருமானுக்கு கும்பாபிஷேகம் சிறப்பாக நடத்துவதற்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்வதற்கு என்னை நியமித்துள்ளார் மன்னர்.

தளபதி:- மாமனிலும், மருமகனிலும் மன்னர்க்குத் தணியாத மோகந்தான்:

மருத:- என்ன தளபதியாரே! வார்த்தையில் ஒருவித கேலி தொனிக்கிறதே.

தளப:- கேவியாகச் சொல்லவில்லை. உண்மையைத் தானே சொன்னேன். மாமனுகிய மருதப்பிள்ளை வரிவகுல் செய்யும் அரசாங்க அதிகாரி. மருமகன் வேல்நம்பி, மன்னரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திர மான எல்லை காக்கும் வீரன். மருதப்பிள்ளை! முன் கூட்டியே உமக்கு ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி வைக்கப் போகிறேன்.

மருத:- எனது நன்மைக்காகத்தானே சொல்வீர்கள். சொல்லுங்கள்.

தளப:- உமது மருமகனை நம்பி மோசம் போகப் போகிறீர்.

மருத:- எனது மருமகன் வேல்நம்பியையா குறிப் பிடுகிறீர்கள்?

தளப:- வேறுயார் உமது மருமகன்? நன்றி மறவா தவன். (ஏனான்மாக)

மருத:- பழித்துப் பேசுவதை விடுத்து, விஷயத்தை விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள், தளபதியாரே,

தளப:- விஷயத்தை வெளிப்படுத்தினால் தீயை மிதித் தவர்போலத் துளிக்குதிப்பீர். துடிதுடிப்பீர்.

மருத:- என்னைச் சிறுபிள்ளையென்று எண்ணிவிட்ட மர்கள்.

தளப:- நான் அப்படி எண்ணவில்லை. ஆனால் உமது மருமகன் வேல்நம்பி அப்படி எண்ணித்தான் அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் வாலையாட்டத்தொடங்கியுள்ளான். ஆழந்தெரியாமற் காலைவிட்டால்

ஆப்பிழுத்தகுருங்குமாதிரி அவதிப்படப்போகிறுன்-
நீயும் அவனை நம்பித்தான் இருக்கிறும். உன்
மகளுக்காக நான் அனுதாபப்படுகிறேன்.

மருத:- வெளிப்படையாகவே விஷயத்தைச் சொல்
லுங்கள் தளபதியாரே.

தளப:- புத்தியுள்ளவர்கள் இதுவரையிலேயே ஊகித்
திருப்பார்கள். மருதப்பிள்ளை! கவனமாகக்கேளும்.
நேற்று அந்தப்புரச்சோலையில் அரசினங்குமரியும்,
வேல்நம்பியும் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தனர்.
நான் அவ்விடம் சென்றதும், வேல்நம்பி நழுவி
விட்டான். அரசர் இதை அறிந்தால் என்ன தண்டனை
விதிப்பாரோ?

மருத:- வேல்நம்பியையா? எனது மருமகன் வேல்
நம்பியையா சோலையில் கண்ணர்கள்?

தளப:- கண்ணால் கண்டதைத்தான் சொல்கிறேன். மரு
தப்பிள்ளை! நான் சொல்லக்கூடிய புத்திமதி ஒன்று
தான் உண்டு. விரைவில் உமது மகளுக்கும் வேல்
நம்பிக்கும் திருமணத்தை நடத்திவிட்டால் எல்லாப்
பிரச்சினைகளும் தீர்ந்துவிடும்.

மருத:- திருமணத்தை இப்போது நடத்த வேண்டா
மாம். சில வருடங்களுக்கு ஒத்திப்போடும்படிய
யல்லவா என்னிடம் கூறினான், வேல்நம்பி?

தளப:- உமக்கு மூன்றே இல்லையா? திருமணத்தை
ஒத்திப் போடசொன்னது, அவனுடைய தந்தி
ரோபாயம். இது கூடப்புரியவில்லையா, உமக்கு?

மருத:- எனக்கும் கொஞ்சம் சந்தேகமாகத்தான் இருக்கிறது.

தளப:- கொஞ்சம் என்ன மருதப்பிள்ளை? அவன் உன்னை ஏமாற்றியே விடுவான், ஜாக்கிரதை.

மருத:- இந்த மருதப்பிள்ளையை யாரும் ஏமாற்றிவிட முடியாது. இதோ செல்கிறேன்.

(மருதப்பிள்ளை செல்கிறார்)

தளப:- மருதப்பிள்ளை, ஒரு மண்ணீகம். ஏமாந்து விட்டான். வேல்நம்பி! தளபதியின் எண்ணைத்திலா, மண்ணைப் போடப்பார்த்தாய்? மாமனும், மருமகனும் மோதிக் கொள்ளுங்கள், இனி, அந்தப்புரப் பக்கமே காலடியெடுத்து வைக்க மாட்டான் வேல்நம்பி. யான் தானைத்தலைவன். கோமளவல்லி, இந்நாட்டின் வருங்கால வாரிசு, ஆறு..... ஹ..... ஹ.....

(எக்காளச் சிரிப்பு)

காட்சி 12

(ஏரிக்கரையில் மருதப்பிள்ளை சிந்தனையில் நீண்ட நேரம் ஆழ்ந்திருக்கிறார். செம்படவன் வேடத் தில் பனங்காமத்துவர் ஊடுருவிய சின்னப்பா, ஏரியில் மீன்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் மருதப்பிள்ளைக்கு அருகில் சின்னப்பா வந்து.)

சின்னப்பா:- ஐயா! ஐயா! நான் கூப்பிடுவது, ஐயாவுக் குக் கேட்கவில்லையா?

மருதப்பிள்ளை:- (திடுக்கிட்டவராக) யாரடா நீ? என் சிந்தனையைக் குழப்பிவிட்டாயே!

சின்ன:- சிந்தனையைக் குழப்பினால், மன்னிக்க வேண்டும் ஐயா. நீண்ட நேரமாகத் தாங்கள் ஆழ்ந்து சிந்தித்துக்கொண்டு இருந்ததை மறுகரையில் மீன் பிடித்துக்கொண்டிருந்த யான், கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். பக்கத்தில் வந்து பார்த்த போது, தங்கள் முகத்தில் கவலை குடி கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். விசாரத்துடன் தாங்கள் வீற்றிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, எனக்கு விகவும் வேதனையாக இருக்கிறது. பனங்காம அரசின் அதிகாரி, செல்வாக்கு மிகுந்தவர் என்றெல்லாம் சனங்கள் சொல்லுகிறார்களே! தங்களுக்குமா மன விசாரம்?

மருத:- செம்படவனுக இருந்தாலும், அழகாகப் பேசக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேய். போடா, போ. என் விசாரத்தை உனக்குச் சொன்னால், எனக்கு விமோசனம் கிடைக்குவிடுமா?

கின்ன:- துன்பமான நினைவுகள் நெஞ்சத்துக்குச் சுமையாக இருப்பதை. வேறு ஒருவரிடம் சொல்லி ஆறினால், நெஞ்சச் சுமை குறையும். என்னிடம் தங்கள் துன்பமென்னும் சுமையை இறக்கித் தாருங்கள், ஐயா. நான் தாங்கிக் கொள்ளுகின் ரேன். இயலுமானால் துன்பச் சுமையை அறவே அகற்றிடவும் உதவிசெய்வேன்.

மருதः- செல்வாக்கு மிகுந்தவன்தான், நான். ஆனால் என்செல்வ மகனின் வருங்காலத்தை எண்ணும் போது, மிகவும் துன்பமாக இருக்கிறது.

கின்ன:- தங்களுக்கு வேறுபிள்ளைகளே இல்லையா?

மருதः- ஒரே ஒரு பிள்ளை. தாயில்லாப்பிள்ளை. பத் தகரமாற்றுத் தங்கம்.

கின்ன:- தாங்கள் நினைத்தால், நடக்க முடியாதது என ஒன்று, இந்த நாட்டில் இருக்க முடியாதே ஐயா!

மருதः- நான் நினைத்ததை நடக்க முடியாமற்செய்ய இந்நாட்டின் இளவரசி கோமளவல்லி குறுக்கிடுகிறுனே!

கின்ன:- அநியாயம், அக்கிரமம். இளவரசிக்கு ஏன் இந்த அநியாயப் புத்தியோ?

மருதः- என் சொந்த மருமகன் வேல்நம்பி, மகாவீரன் அவனுக்குச் சொக்குப்பொடி போடப் பார்க்கிறோன், அந்தச் சிறுக்கி. தளபதி சொல்லுகிறான், வேல் நம்பியும் விரும்புகிறான் என்று. வேல்நம்பி மிக நல்லவன். அவனை, மாயவலைவீசிப் பிடிக்கப் பார்க்கிறோன், அந்த இளவரசி.

கின்ன:- இந்த அக்கிரமத்தை நடக்க விடக்கூடாது. உங்கள் செல்வ மகள் வருங்காலத்திற்காக இளவரசியை அப்புறப்படுத்தி விட்டால்.....

மருத:- அருமையான யோசனைதான்டா. ஆனால்.....

கின்ன:- ஏன் தயக்கம்? செயலிலேயே செய்து முடித்து விடலாம். நான் துணையாக இருக்கிறேன்.

மருத:- நீ எனக்குத் துணையா? (கேவியுடன்) செம்ப டவப் பயலே, நீயா உதவி செய்யப்போகிறோ?

கின்ன:- உருவத்தைக்கண்டு ஏமாந்து விட்டர்கள். உண்மையைச் சொன்னால், அதிர்ச்சியாக இருக்கும். எனக்கு ஆபத்து நேரவும்கூடும்.

மருத:- பயப்படாமல் சொல்லு. நான் உன்னைக்காப் பாற்றுகிறேன்.

கின்ன:- ஐயா! ஒரு கல்லில் இருபழங்கள் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பு ஒன்று. தங்களை நாடி வருகிறது.

மருத:- புதிர் போடுகிறோ?

கின்ன:- இல்லை ஐயா, இளவரசியாரையும் அப்புறப் படுத்தலாம். இந்நாட்டின் ஆட்சிபீடத்தில் தங்களை யும் அமர்த்தலாம்.

மருத:- பித்துப்பிடித்தவணைப்போல் உள்ளிக்கொண்டே போகிறோ. நீ யாரென முதலில் கூறு. மற்ற வற்றைப்பற்றிப் பிறகு ஆலோசிப்போம்.

கின்ன:- நானும் தமிழன்தான்டச்சுக்காரர்கள் என்னை இங்கே தூதுவனுக அனுப்பியுள்ளார்கள். உங்கள் மனதில் உள்ள திட்டத்தை நான் அமுலாக்குவேன் தாங்கள் சம்மதம் தெரிவித்தால்.

மருத:- விளக்கமாகச் சொன்னால் தானே, எனக்குப் புரியும்?

கின்ன:- அப்படிக் கேளுங்கள். இளவரசியாரைக் கடத்தி, என்னிடம் தாருங்கள். நான், யாழ்ப்பாணத்

தில் இருக்கும் டச்சுக்காரர்களிடம் கொண்டு செல் கிறேன். வன்னிநாட்டின் வருங்கால மன்னர் தாங்கள், தங்கள் மகள், இளவரசி.

மருத: நீ மட்டும் அந்தப் பெரிய காரியத்தைச் செய்திட முடியுமா?

சின்ன: உதவிக்கு வீரர்களை டச்சுக் கவர்னர் அனுப்பி வைப்பார். இளவரசியைக் கடத்தித்தருவது, உங்கள் பொறுப்பு. மிகுதி வேலை, என்பொறுப்பு.

மருத: இளவரசியைக் கடத்துவது பற்றி, நீ கவலைப் பட வேண்டாம். மயக்க மருந்தைக் கொடுத்தால் விஷயம் சரி.

சின்ன: தங்கள் வீட்டில் கொண்டுவந்து இளவரசி யைத் தரவேண்டும்.

மருத: இளவரசியை மயக்கி, இரவில் பல்லக்கில் வைத்துக் கொண்டுவரவேண்டும்.

சின்ன: பல்லக்கைத் தூக்கி வருவதற்கு, எனது ஆட்களை அனுப்புகிறேன்.

மருத: அப்படியாயின், நானையிரவே என்னைச் சந்தித்திடு. இதே ஏரிக்கரையில்.

காட்சி 13

(மருதப்பிள்ளையின் இல்லம். நடுநிசி. இளவரசியை மயக்கிப் பஸ்லக்கில் தூக்கிக்கொண்டு வந்து மருதப்பிள்ளை விட்டில் வைத்துவிட்டு கவர்ணரின் ஒற்றர்கள் சிறிது நேரம் களைப்பாறுகிறார்கள்.)

சின்னப்பா:- ஐயா பெரியவரே! இப்போ சந்தோஷம் தானே.

மருதப்பிள்ளை:- (மெதுவாக) உரத்துப்பேசிச் சுத்தம் போடாதே. நேரமோ நடுநிசி. என்மகள் செண்பகவல்லி உள்ளே உறங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவருக்கு இந்தச் சதி தெரியவேக்காது.

சின்ன:- தங்கள் விருப்பம் எதுவோ அதை நாம் நிறைவேற்றுவோம் ஐயா.

மருத:- சின்னப்பா! இனிமேலும் தாமதித்தால் நாம் தீட்டிய திட்டம் பயன்விக்காது.

சின்ன:- ஐயா! பஸ்லக்குத் தூக்கி வந்தவர்கள் மிகவும் களைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் களைப்புக்குக் கொஞ்சம் பானம் ஏதும் அருந்த வேண்டுமாம். (செண்பகவல்லி பேச்சுச் சுத்தம் கேட்டு எழுந்து வந்து, மறைந்து நின்று என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறார்கள்)

மருத - இக்கட்டான இந்த நேரத்தில் உங்கள் தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்கு முடியாமல் இருக்கிறதே. மகளை நித்திரையில் இருந்து எழுப்பினால் எடுத்த காரியம் கைகூடாது போய்விடும்.

சின்ன:- தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். எங்களுக்குத் தேவையான பானமாம் மதுவை நாமே கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

மருதः- மதுவா?

சின்ன:- ஏன் அருவருப்பாக இருக்கிறதா? இந்தத் தேவாமிர்தத்தின் அருமையை எடுத்துக்கூறி இதனை அருந்தப் பழக்கியவர்கள் அந்நிய ஆட்சியாளர்களாகிய போர்த்துக்கீசரும் டச்சுக்காரரும் தான். தாங்களும் கொஞ்சம் இன்று இந்த மதுவை அருந்திப்பாருங்கள். அதன் மகத்துவம் புரிந்திடும். அபாரத் துணிவைத் தந்திடும். நாடி நரம்புகள் யாவும் முறுக்கேறும். (என்று கூறிக் கொண்டே மதுப் புட்டியைத் திறக்கிறான்.)

மருதः- சின்னப்பா! வேண்டாம் நிறுத்து. சற்று வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்வோம். என் மகள் எழுந்துவிடுவாள். ஒரு முக்கிய விஷயத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சின்ன:- என்ன விஷயம் ஐயா?

மருதः- இளவரசிக்குக் கொடுத்த மயக்க மருந்து அறு பது நாளிகைக்கு மட்டும்தான் வேலைசெய்யும். அதற்கு அப்புறம் அவள் கண்விழித்திடுவாள். இப்படிப் பேசிக்கொண்டே காலம் தாழ்த்தாமல் விரைவில் செல்லவேண்டும். வாருங்கள் வெளியே சென்று சிறிது நேரத்தில் திரும்புவோம்.

சின்ன:- தங்கள் சித்தம். பல்லக்கு இங்கே பவுத்திரமாக இருக்குமல்லவா?

மருதः- மருதப்பிள்ளையின் வீட்டில் இருக்கும் பல்லக்குப் பற்றி நீ பயங்கொள்ளலாமா?

சின்ன:- ஏதோ தங்கள் விருப்பப்படியே நடக்கட்டும்.

மருத:- தாமதிக்க வேண்டாம். பால்போல நிலவு எறிக்கிறது. சிறிது நேரம் வெளியே சென்று மதுவை அருந்திவிட்டு வாருங்கள்.

சின்ன;- தாங்களும் வந்தால்தான் நாங்களும் மதுவை அருந்தி மகிழ்ச்சியடையலாம்.

மருத:- சரிசரி உங்கள் விருப்பப்படியே செய்கிறேன். (எல்லோரும் போகின்றனர். செண்பகவல்லி பரபரப்புடன் வந்து பல்லக்குத் திரையை நீக்கி விட்டு உள்ளே பார்க்கிறோன். திகைக்கிறோன்.)

செண்ப;- இளவரசியாரா? எங்கள் தாய் நாட்டின் வருங்கால வாரிசா? வாரிசைக் காட்டிக் கொடுத்து நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கும் வசையை ஏற்கத் துணிந்தவர் எனது அப்பாவா? சீ! கேவலம்! அற்ப ஆசை மனிதனை மிருகமாக்குகின்றது. இந்தச் சதியை முளையிலே கிள்ளி எறியாது விட்டால் பனங்காம அரசு வீழும். அத்தான்! தங்களுக்குத் தந்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவேன்தாய்நாட்டைக் காப்பேன். அப்பாவும் மற்றவர்களும் திரும்பி வருவதற்குள் யான் செய்யக்கூடியது என்ன? அத்தான் என் அருகில் இல்லையே புத்தி கூற. நான் வணங்கும் தெய்வமாகிய விக்னேஸ்வரரே! ஆபத்தான இவ்வேளையில் துணிவையும் தெளிவையும் உள்ளத்தில் தந்திடுவாய், பிறந்த பொன்னுட்டைக் காத்திட. (சிந்தனையில் ஆழ்கிறோன்)

காட்சி 14

(பனங்காம அரண்மனை. அரசனின் படுக்கையறை. காலையில் மன்னர் கயிலைவன்னியன் நித்திரை விட்டெழுகிறுன். கோதை ஓடோடி வருகிறுள்.)

கயிலைவன்னியன் - கோதை! வானம் வெளுத்துள்ளது. ஆனால் இன்னும் விடியவில்லை. கதிரவன் தன்கதிர்களைவிரித்துப் பரப்பவில்லை. ஆயினும் ஓடோடி வருகிறேயே! கோமளவல்லிக்கும் உனக்கும் விளையாட்டென்றால் உயிர்தான். அதுவும் குறும்பு விளையாட்டென்றால் மாலையில் மட்டுமல்ல காலையிலும் நடக்குமோ? கோமளவல்லி உன்னினத் துரத்தி வருகிறார்களோ? ஏன் ஓடி வந்தாய்?

கோதை:- (பரபரப்புடனும் கவலைதோய்ந்த முகத் துடனும்) எனது நா பேச மறுக்கிறதே மன்னவா! நான் எதைச்சொல்ல. எப்படிச்சொல்ல?

கயி:- என்ன நடந்தது? உடனே கூறு. கோமளவல்லிக்கு உடல் நலமில்லையா? உடனே அரண்மனை வைத்தியரைக் கூட்டிச்சொல்வோம் வா.

கோதை:- காணவில்லையே மன்னவா!

கயி:- யாரைக் காணவில்லை? அரண்மனை வைத்தியரைக் காணவில்லையா? இதோ வேறொரு வைத்தியரை வரவழைக்கிறேன். யார் அங்கே? (சேவகன் வருகிறார்கள்)

கோதை:- அரண்மனை வைத்தியரை அல்ல அரசே! அரசினங்குமரி - தங்கள் அருமை மகள் கோமளவல்லியைக் காணவில்லையே வேந்தே!

கயி:- என்ன? கோமளவல்லியைக் காணவில்லையா?

கனுக் கண்டு பயந்து எழுந்து வந்திருக்கிறோம். போய்ப்பார். கோமளவல்லி மஞ்சத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பாள்.

கோதை:- வேந்தே! நான் சொல்வதைத் தயவு கூர்ந்து கேளுங்கள். நான் கனுக்காணவில்லை. உண்மையைத்தான் கூறுகிறேன். இளவரசியாரும் யானும் இரவு வெகு நேரம்வரை உரையாடிவிட்டுத்தான் படுத்தோம். இப்போ காலையில் எழுந்து பார்த்த போது இளவரசியாரை மஞ்சத்தில் காணவில்லையே அரசே. (அழுகிறீர்)

கயி:- ஐயகோ! நெஞ்சம் வெடித்துவிடும்போல இருக்கிறதே. யார் அங்கே? (சேவகன் வருகிறார்) அமைச்சர், தளபதி, வேல்நம்பி யாவரையும் உடனே அழைத்து வா. கோதை! நீங்கள் இருவரும் துயின்று கொண்டிருந்தபோது வேறுயாராவது உலாவிய காலடிச் சத்தம் கேட்டதா?

கோதை:- ஏதுவித சத்தமும் எங்கள் காதில் விழுவில்லை. நான் நன்றாகத் தூங்கிவிட்டேன். ஐயோ! இளவரசியாரே! தாங்கள் என்ன துன்பப்படுகிறீர்களோ?

கயி:- ஏதோ சதி நடந்திருக்கிறது. சந்தேகமே இல்லை. இது நீண்ட நாட்களாகத் திட்டமிட்ட சதி! (அமைச்சர், வேல்நம்பி தளபதி வருகின்றனர்) அமைச்சரே! கேட்டாரோ அமைச்சரே! உள்ளத்தை உருக்குலைக்கும் சேதியை, இந்நாட்டின் வருங்கால வாரிசை, என் அருமை மகளைக் காணவில்லையே.

அமை:- இது திட்டமிடப்பட்ட சதியேதான். அன்னி யனுக்கு நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கத் திட்டமிட்ட நயவஞ்சகரின் சதி. பேசிக்கொண்டிருந்தால் பயன்னன்?

கயி: தளபதி! வேண்டம்பி! செல்லுங்கள். எல்லாத் திசைகளிலும் தேடுங்கள். என் கண்ணின் மணியாம் மகளைக் கண்டு பிடித்து என்னிடம் ஒப்படையுங்கள்.

வேல்:- இதோ யான் புறப்பட்டு விட்டேன். கவலை வேண்டாம் மன்னவா! சதிகாரக் கும்பஸை முறிய திட்து, இளவரசியாரை யான் மீட்டு வருவேன்.

தள:- இதோ யானும் புறப்பட்டு விட்டேன்.

அமை:- இருவரும் வெவ்வேறு திசைகளில் சென்று தேடுங்கள். (செல்கிருர்கள்)

கயி:- ஆம் அப்படியே செய்யுங்கள். விரைவில் செல்லுங்கள். தமிழன்னையே பனங்காமத்தைப் பகைவர்களிடமிருந்து மீட்பவர் யார்? உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி என்பது போல இந்நாட்டில் பிறந்த நயவஞ்சகன் யாரோ அன்னியனுடன் கூடிச் சதிசெய்துள்ளான். அருமை மகளே! இந்நாட்டின் வருங்கால வாரிசே! “உயிரைக் கொடுத் தேனும் நாட்டைக் காப்பேன்” எனக்கூறிய இளவரசியே? எங்கே இருக்கிறுய்? எனதருமைப் பொன்னுடே! உனது வயிற்றில்தான் இச் சதிகாரர்களும் உதித்தார்களா?

காட்சி 15

(மருதப்பிள்ளையின் வீடு. படுக்கையில் இருந்து கோமளவல்லி எழுந்து திடுக்கிட்டவளாய்ச் சுற்று முற்றும் பார்க்கிறோன்.)

கோமளவல்லி:- யான் எங்கே இருக்கிறேன்? இது என்ன மாயமோ? இது கனவா, அல்லது நனவா? இரவு அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் அல்லவா தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன்? யார் என்னை இவ்விடம் கொண்டு வந்தார்கள்! அப்பா! ஜயோ அப்பா! ஒன்றும் புரியவில்லையே. யார் செய்த சதியோ? நான் அறியேன். யார் அங்கே? யாரங்கே? ஒரு வரும் இல்லையா? (அடுத்த அறையில் படுத்திருந்த மருதப்பிள்ளை திடுக்கிடுகிறார். மறைந்து கொள்கிறார். கோமளவல்லி புலம்புகிறார்.) அப்பா! உங்கள் அருமை மகள் இங்கு அனுதையாக நிற்கிறேன். அப்பா! இதோ தங்களிடம் ஓடிவருகிறேன். (இடுகிறார். காட்டுப்பக்கம் மருதப்பிள்ளை மறைந்து மறைந்து பின்தொடருகிறார்.)

காட்சி 16

(காட்டிற்குள் மறைந்து நின்ற டச்சு ஒற்றர்கள் மருதப்பிள்ளையைக் கைது செய்கிறார்கள். ஓடு கின்ற கோமளவல்லிக்கு ஈட்டியால் எறிகிறார்கள். கோமளவல்லிக்கு எதிராக அவனைத் தேடிவந்த வேல்நம்பியின் உடலில் ஈட்டி பாய்கிறது)

கோமளவலி:- ஆ! தாங்களா? என்மீது எறியப்பட்ட ஈட்டியைத் தங்கள் புயத்திலா தாங்கிக்கொண்ட ஹர்கள்? என்னுல் எத்தனை பேர்க்குத் துண்பம்.

வேல்நம்பி:- இது துண்பமல்ல; நாட்டின் வாரிசைக் காப் பாற்றிவிட்டோமே என்ற இன்பம்; இளவரசியாரே இன்பம்.

கோம:- துண்பப்படும் போதும் துடிப்பாகப் பேசுகிறீர்கள். தங்கள் தியாகத்திற்கு நான் என்ன கைமாறு செய்யப்போகிறேன். (டச்சு ஒற்றர்கள் இவர்கள் இருவரையும் கைதுசெய்கிறார்கள். வேல்நம்பியும் இளவரசியும் பொங்கியெழுந்து போராட எத்தனைக் கிறார்கள். வேல்நம்பியின் புயத்திலிருந்து இரத்தம் வடிகிறது. புயத்தை அழுத்தி ப்பிடித்துக் கொண்டே.....)

வேல்நு:- நாச்காரர்களே! நீங்கள் யாரடா? எங்கள் பிறந்த பூமியில் காலடியெடுத்து வைக்க உரிமை தந்தவர் யார்? எங்களைக் கைதுசெய்யும் அளவுக்கு துணிந்து விட்டார்களா?

சின்னப்பா:- கயிலைவன்னியனு உரிமை தரவேண்டும்? மருதப்பிள்ளையே எங்களுக்கு உரிமை வழங்கி விட்டார்.

கோமா:- மருதப்பிள்ளை இந்நாட்டு மன்னனு உரிமையை வழங்குவதற்கு?

வெல்ல:- மருதப்பிள்ளையா? என் மாமா மருதப்பிள்ளையா சதிசெய்யத் துணிந்தார்?

(இருவரையும் மருதப்பிள்ளைக்கு அருகில் இழுத்து வருகிறார்கள்.)

சின்ன:- இதோ பார்! உன் மாமா மருதப்பிள்ளையை.

மருதப்பிள்ளை:- என்னையுமா கைது செய்கிறீர்கள்?

சின்ன:- டச்சு ஆட்சியையா ஏமாற்றப் பார்க்கிறோய். கோமளவல்லியை அல்லவா கடத்தித் தருவதாக உறுதி அளித்தாய்.

மருத:- படுபாவிகளே! நான் உங்களை நம்பி மோசம் போய்விட்டேன். என் மகளையல்லவா பல்லக்கில் கொண்டு சென்றுவிட்டார்கள். ஐயோ! என் அருமை மகளே!

வெல்ல:- யாரிது? மதிப்பிற்குரிய மாமாவா? நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்க நல்ல திட்டம் தீட்டியவர் தாங்கள்தானு? சென்பகவல்லி! அன்று சூரியரத்தத்து போல் அன்னை நாட்டிற்காக உன்னையே ஈந்து விட்டாய். தியாகத்திலகமே! இந்த நயவஞ்சக நரிக்கு நாட்டைக் காக்கும் துணிவும் தியாகச் சிந்தையும் கொண்ட நீ எங்ஙனம் மகளாய்ப் பிறந்தாய்? மருதப்பிள்ளை! உம்மை மாமா என்று சொல்லவே வெட்கப்படுகிறேன். சீ! தூ (காறி உழிழ்கிறேன்)

மருத:- வேல்நம்பி! சுயநலம் என்னைச் சதிசெய்யத்
தூண்டிவிட்டது. இளவரசியைக் கடத்திக்கொடுக்க
எண்ணி எனது அருமை மகளையே இழந்து தவிக்
கிறேன். மகளே! நீ என்ன துன்பப்படுகிறோ?

கோம:- செண்பகவல்லி செய்த மேலான தியாகம்
இந்த மேதினி உள்ளவரை நிலைத்து நிற்கும்.

இன்ன:- இவர்களை இழுத்துச் செல்லுங்கள். வாயை
முடிக்கொண்டு நடவுங்கள். டச்சுக் கவர்ணாருக்கு
முன்னால் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லலாம்.

காட்சி 17

(தச்சக்கவர்ணருடைய மாளிகை. கவர்ணரும் சின்னப்பாவும் இருக்கின்றனர். கைதுசெய்யப் பட்ட கோமளவல்லி, வேல்நம்பி, மருதப்பிள்ளை ஆகியோர்மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டு சிசாரணை நடைபெறுகிறது.)

கவர்ணர்:- சின்னப்பா! நீ பலே கெட்டிக்காரன்தான். உன்னைப் பாராட்டுகிறேன். பல்லக்கில் அனுப்பி நேயே கயிலைவன்னியனின் மகளை, பனங்காமத் தின் இளவரசியை அவளைக் கொழும்புச் சிறைச் சாலைக்கு அனுப்பி வைத்துள்ளேன், அதோ! கைதியாக நிற்கும் அந்தப் பாவை யார்?

சின்னப்பா:- சிறு தவறு நடந்துவிட்டது பிரபு! மன்னிக்க வேண்டும்.

கவர்ண:- தவறு நடந்து விட்டதா? தண்டனை என்ன என்பது தெரியுமல்லவா?

சின்ன:- தவறு நிகழ்ந்ததும் நன்மைக்குத்தான் துரையே! ஒரு கண்ணியில் இரு புருக்கள். கோமளவல்லிக்கென வீசப்பட்ட வலையில் மருதப் பிள்ளையின் மகள் செண்பகவல்லி அகப்பட்டாள்.

கவர்ண:- நீ சொல்வது ஒன்றும் புரியவில்லையே. விளக்கமாகக் கூறு.

சின்ன:- இதோ நிற்கிறோ! இவர் பெயர் மருதப் பிள்ளை. இவரின் புத்திரி செண்பகவல்லி என்

பவள்தான் எங்களை ஏமாற்றுவதற்காக இளவரசி யாகிய கோமளவல்லியைக் கொண்டு வந்த பல்லக்கில் ஏறிப் படுத்துவிட்டாள், மயங்கிக் கிடந்த கோமளவல்லியைத் தன் படுக்கையில் படுத்தி விட்டு.

கவர்ண:- மருதப்பிள்ளையின் மகள் பலே கைகாரி தான். கொழும்புச் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டவள் இளவரசியல்ல — செண்பகவல்லிதான். அப்படித் தானே சின்னப்பா.

சின்ன:- சந்தேகமே வேண்டாம் துரையே! இதோ நிற்கிறுளே! இவள்தான் கோமளவல்லி. அவள் அருகில் நிற்கிறுனே! அவன் பெயர் வேல்நம்பி. தப்பியோட முனைந்தபோது அவளுக்கென ஏறிந்த ஈட்டி வேல்நம்பியின் புயத்தின்மீது பாய்ந்தது. ஈட்டி புயத்தின்மீது பாய்ந்திராவிட்டால் அவளைக் கைது செய்திருக்கவே முடியாது பிரபு. யாளை களைப் பிடித்துக் கவர்ணருக்குக் கொடுக்க முனைந்த தனக்காரர்களைக் கைது செய்து பனங்காம மன்னனிடம் ஒப்படைத்தவன் இந்த வேல்நம்பிதான் பிரபு. இவர்கள் இருவருக்கும் தக்க தண்டனையை வழங்க வேண்டும் துரையே.

கவர்ண:- வேல்நம்பி! கோமளவல்லி! உங்கள் இருவரின் அவல நிலையைப் பார்க்கும்போது மிகவும் பரிதாபப்படுகிறேன்.

கோமளவல்லி:- பரிதாபப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. சதி செய்துவிட்டுப் பரிதாபப் படுவதாக ஏனானம் செய்கிறேயே துரோகி.

கவர்ண:- துரோகியென்றுயே! ஏய! சிறுக்கி! உன் துடுக்கை அடக்கி வைக்கிறேன் துள்ளாதே.

வேலந்:- பெண்ணுடன் வீரம் பேசும் பேடியே! நேருக்கு நேர் நின்று போராடி வாகை சூடத்

தெரியாத கோழையே! சூழ்ச்சிக்காரரா! ஆயிரம் ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து வந்த நீ சொந்த நாட்டாரைக் கைது செய்துவிட்டு சொட்டையும் பேசுகிறூயா? இளவரசி யைப் பார்த்துச் சிறுக்கி என்று சொன்ன உனது நாவை இதுவரை துண்டித்திருப்பேன், எனது கரங்களைச் சங்கிலியால் பிளையாது விட்டிருப்பாயானால்.

கவர்னர்:- வேல்நம்பி! வீண்வீருப்புப் பேசி விரோதத் தைத் தேடாதே. நீ ஓர் இளைஞன், வாழுவேண்டிய வன். இளவரசியும் சுகமாக நாட்டை ஆள வேண்டியவள். உங்கள் இருவரையும் இப்போதே விடுதலை செய்துவிடுகிறேன்! ஒரு நிபந்தனையுடன்.

கோமா:- நிபந்தனையுடன் விடுதலை செய்ய நீ யார்?

வேல்நா:- பேச்சை ஏன் வளர்க்க வேண்டும்? உன் கடைசி முடிவைத் தெரிவித்துவிடு. பிறந்த பொன் னுட்டிற்காக எதையும் இழக்கத் துணிந்தவர் நாம். எங்களுடன் பேரம் பேச முனையாதே! நாங்கள் சோரம் போகக் கூடியவர்கள் அல்ல.

கவர்னர்:- நீங்கள் இருவரும் பணங்காமத்துக்குச் சென்று எனக்குத் திறைசெலுத்தும்படி கயிலைவன் னியனிடம் நயமாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

வேல்நா:- திறையா உனக்கு வேண்டும்? பணங்காமத்தில் கடைசி ஒருவன் உயிரோடு வாழுமட்டும் திறை செலுத்துவார்கள் என்று பகற்கனவு காணுதே.

கவர்னர்:- மற்றைய வன்னியர்கள் பலர் திறைசெலுத் தும்போது கயிலைவன் னியன் மட்டும் திறை செலுத்த மறுத்து டச்சுச் சாம்ராஜ்யத்தை

அவமதிக்கிறுன். கடந்த பண்ணிரண்டு ஆண்டு களாக டச்சு ஆட்சியின் ஆணையை உதாசீனம் செய்து வருகிறுன். அவனை மன்னித்து விடுவோம். ஒரு முத்தையாவது திறையாகச் செலுத்த ஒப்புக் கொண்டானுனேல்.

வேலந்:- கவர்ணரே! கத்தும் கடல்கொழுத்த முத்தா வேண்டும் திறையாக? எங்கள் மறவர் குலதிலகங் களுடன் மூச்சடக்கி முத்துக்குளித்தாயா உனக்கு முத்தை அள்ளித்தந்திட.

கவர்ண:- முத்துத்தர விருப்பமில்லையானால் ஒரு யானை யையாவது திறையாகத் தந்தால் போதும்.

வேலந்:- வன்னிவளநாட்டின் காடுகளிலே வளரும் யானைகளை அன்னியனுகிய உனக்கு ஏன் திறையாகத் தரவேண்டும்?

கவர்ண:- வன்னிவளநாடா? பனங்காமம் ஒரு பட்டிக் காடல்லவா?

வேலந்:- “ஆற்றில், புனலின் ஊற்றில், தென்றல் காற்றில் ஆற்றல் மறவர் செயலில்” ஏற்றம் பெற்று விளங்கும் எங்கள் வன்னி வளநாட்டையா நேற்று வந்த நீ தூற்றுகிறுய்?

கவர்ண:- உனது நாட்டைப் போற்றுகிறேன், பத்து மரக்கால் நெல்லையாவது திறையாகத்தர கயிலை வன்னியன் சம்மதம் தெரிவித்தானுனை.

வேலந்:- காடுகொன்று நாடாக்கினுயா? குளம் தொட்டு வளம்பெருக்கினுயா? ஏர்பிடித்து உழு தாயா? எதற்காக உனக்குத் தரவேண்டும் திறை? நெல்லை மட்டுமல்ல, பனங்காமத்தில் வளரும் புல் லைத்தானும் புல்லனுகிய உனக்குத் திறையாகச் செலுத்தமாட்டார், மன்னர் கயிலைவன்னியனுர்.

கவர்ண:- ஒரு மயில் பறதவையையாவது திறையாகச் செலுத்தினால் போதும்.

வேஸ்நு:- ஆத்திமோட்டடையில் அழகாகத் தோகை விரித்தாடும் மயிலை ஆதிக்கக்காரருக்குத் திறையாகக் கொடுப்பது எங்கள் வழக்கமல்ல. உள்ள உறவு பூண்ட நண்பர்களுக்கு மட்டுமே உவகை யுடன் பரிசாக வழங்குவோம்.

கிண்ண:- பிரடு! மகா துரையே! வேல்நம்பியின் வாய் வரவர நீண்டுகொண்டே போகிறது. தங்களை அவ மதிக்கிறோன். துரையே! இவனை விடக்கூடாது.

கவர்ண:- உங்களுக்கு வேண்டிய பொருள் தருகிறேன் வேல்நம்பி! கோமளவல்லி! உங்கள் இருவர்க்கும் கடைசிமுறையாகச் சொல்கிறேன். திறையைமட்டும் செலுத்திவிடுங்கள். உங்கள் உயிர்மீது உங்க களுக்கு ஆசை இருக்குமானால் உடனடியாக நான் சொன்னவற்றை நிறைவேற்றச் சம்மதம் தெரிவிக்க வேண்டும். இல்லையானால் .....

வேஸ்நு:- உனக்குச் சிரமமே வேண்டாம். இருப்பதும் ஒரே உயிர்தான். அந்த உயிர் நம்மைவிட்டுப் பிரிவதும் ஒரு முறைதான். அந்த உயிரைப் பிறந்த நாட்டிற்காக இறந்து விட்டுவிடுவதாகத் தீர்மானித்து விட்டோம். நீ நினைப்பதுபோல எங்களை விலைக்கு வாங்க முடியாது! “அடுக்கிய கோடி பெறினும் குடிப்பிறந்தார் குன்றுவ செய்தலிலர்” என்ற தாரக மந்திரமாம் குறள் நமது இதயக் குரலாக ஒலித்திடுமட்டும், கோடி கோடியாக எப் பொருளை நீ வான்முட்டக் குவித்தாலும் நமது பனங்காமக் கோண் உனக்குத் திறைசெலுத்த மாட்டான். இது உறுதி.

கவர:- மயிலே! மயிலே! என்றால் மயில் இறகுபோடுமா என்ன? சின்னப்பா! இதோ இவ்வோலையைக் கயிலை வன்னியனிடம் சென்று கொடுக்கத் தூதுவனை அனுப்பிடு. திறையைச் செலுத்த அவன் மறுத் தால், ஆருயிர் மகளையும் வேல்நம்பியையும் என்றுமே பார்க்க முடியாது என்பதை அழுத்தம் திருத் தமாக அவனிடம் கூறிவிட்டு வரச்சொல். இவர் களை இழுத்துச் சென்று சிறையில் அடையுங்கள்.

காட்சி 18

(பனங்காம அரண்மனை. மகளை இழந்த சோகத் துடன் மன்னன் பாடுகிறுன்.)

சோபை மிளிர்ந்த சோலை
 சூரு வளியால் நெங்தே
 பூவைக் கனியைக் காயை
 பூண்டோ டிழுந்த தேபோல்
 பாவை மகளாம் வல்லி
 பாசப் பளிங்காம் கண்ணை
 பாவி யிழுந்தே நோக
 பாழாம் சதியை செய்தார்.

தாயாம் தமிழைப் பேணி
 தான்வாழ் அரசுக் காக
 தீயாம் பகையை மாய்க்க
 தீர உளத்தைக் கொண்டாய்
 தூய் உரிமை நாட்ட
 துடித்தாய் கோமள வல்லி
 சேயாம் மகளே எங்கே
 தேடிநான் காண்பேன் உன்னை.

(அமைச்சர் தளபதி ஆகியோர் வருகின்றனர்.)

கயிலைவன்னியன்:- தளபதி! எங்கும் தேடிப் பார்த்தாயா? எனதருமைச் செல்வம் எங்கே? வீரன் வேல்நம்பி வந்துவிட்டானு?

தளபதி:- அரசே! மருதப்பிள்ளை அன்னியனும் டச்சுக் கார ஒற்றனுடன் சேர்ந்து சதி செய்து விட்டான். எங்கள் இளவரசியைக் கடத்திக் கொண்டுபோய் தன்னில்லத்தில் வைத்து ஒற்றர் படையிடம்

ஷப்படைக்கத் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, மருதப்பிள்ளையின் மகள் செண்பகவல்லி இளவரசியைக் கப்பாற்றுவதற்காகத் தன்னையே அர்ப்பணித்துச் சதியை முறியடிக்க முனைந்தாள். இளவரசியைக் கொண்டு சென்ற பல்லக்கில் தான் ஏறிப்படுத்துக் கொண்டாள், இளவரசியைத் தன் படுக்கையில் படுத்திவிட்டு, காலையில் கண் விழித்த இளவரசி அல்லற்பட்டு அழுத கண்ணீருடன் ஓடிவரும்போது, ஒற்றர்கள் ஈட்டியால் எறிந்தார்கள். எறிந்த ஈட்டி இளவரசியைத் தேடிக்கொண்டு எதிரே வந்த வேல்நம்பியின் புயத்தில் பாய்ந்தது. வேல்நம்பியையும், இளவரசியாரையும், காட்டிக் கொடுத்த மருதப்பிள்ளையையும் கைது செய்து கொண்டு டச்சுக்காரனின் ஒற்றர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பயணமாகிவிட்டார்கள். யான் அவ்விடம் செல்வதற்கு முன்பே இவையாவும் நடந்து முடிந்துவிட்டன மன்னவா?

கயி:- சேற்றில் முளைத்த செந்தாமரைபோல மருதப்பிள்ளைக்கு மகளாகப் பிறந்த செண்பகவல்லி தமிழ் உலகம் மறக்கமுடியாத மாபெரும் தியாகத்தைச் செய்தும், அவளின் நோக்கம் ஈடேறவில்லையே! அவள் செய்த நியாயத்திற்கு ஒரே ஒரு கைமாறு, எம் தாய்நாட்டை அன்னியர் ஆதிக்கத்தில் இருந்து காப்பாற்றுவதுதான். செண்பகவல்லி! கோமளவல்லி! வேல்நம்பி! நீங்கள் முத்தமிழை ஒத்த இரத்தினங்கள். உங்களைப் பிரிந்து யான் எங்குனம் உயிர்வாழ முடியும்.

(சேவகன் வருகிறுன்)

சேவ:- அரசே! தூதுவன் ஒருவன் ஒலை கொண்டு வருகிறுன்.

கயி:- தூதுவளை அழைத்திடுக.

(தூதுவன் வருகிறுன்)

தூது:- மாட்சிமை தங்கிய டச்சுக் கவர்ணரின் தூது வன் யான்; ஓலைகொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

கயி:- அமைச்சரே! ஓலையைப் பெற்று அதனைப் படித்திடுக.

அமை:- (ஓலையை வாங்கிப் படிக்கிறூர்)

“பனங்காமத்தை ஆளும் கயிலைவன்னியனே! கடந்த பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகத் திறை செலுத்த மறுத்து டச்சு ஆட்சியை அவமதித்து வந்துள்ளாய். உனது ஆசைமகள் கோமளவல்லியையும், வேல்நம்பியையும், செண்பகவல்லியையும் கைதிகளாக எங்கள் சிறையில் அடைத்து வைத்துள்ளோம். அவர்கள் உயிர்மேல் உண்மையான அக்கறையும், அஞ்சும் உனக்கு இருக்குமானால் உடனே திறையைச் செலுத்திவிடு. திறையைச் செலுத்த மறுத்தால் உன் செல்வ மகளையும், வேல்நம்பியையும் செண்பகவல்லியையும் நீ என்றுமே காணமாட்டாய்.”

கயி:- பயழுட்டியா எம்மைப் பணியவைக்கப் பார்க்கிறூய்? பற்றுப் பாசத்திற்குப் பற்றுக்கோடாக விளங்கும் என்மகளையும், நாட்டின் உயிர்நாடியாக விளங்கிய வேல்நம்பியையும், செண்பகவல்லியையும் இழுக்க நேர்ந்தாலும் அன்னிய ஆட்சிக்குத் திறை செலுத்த என் இதயம் என்றுமே இசையாது. தூதுவனே! தாமதிக்காதே! உடனே சென்றிடு. கயமைத்தனம் கொண்ட உனது கவர்ணரிடம் கூறு! கயிலைவன்னியன் என்றுமே அன்னியனுக்கு அடிபணிய மாட்டான் என்று.

அமைச்சரே! தளபதி! ஆண்டாண்டு காலமாக அன்னைத்தமிழ் மொழி அரசோச்ச தாயகத்தை

ஆண்டுவந்த நம்முன் னேர்கள் பேணிப்பாது
காத்து வந்த நாட்டுரிமையை நாம் என்றுமே
இழக்கக் கூடாது. என் அருமை மகளே! இந்நாட்டு
ஷன் இளவரசியே! தீந்தமிழ் நாட்டிற்காகத் தியா
கம் செய்த செண்பகவல்லியே! தாய் நாட்டிற்
காகத் தளராது என்றும் போராடும் வீரகேசரி
வேல்நம்பியே! என் ன இன்னலுக்கு ஆளாகித்
துன்பப்படுகிறீர்களோ? அமைச்சரே! என் இதயம்
தாங்க முடியாத துன்பச் சுமையைத் தாங்கி நிற்
கிறது. தள்ளாடும் பருவத்தில், துள்ளித்திரியும்
என்மகள் துளையாக இருப்பாள், நாட்டுடைக்காப்
பாள் என எண்ணியிருந்த என் உள்ளம் புண்ணுகில்
விட்டதே. பனங்காம அரசு எந்த அன்னியனின்
தாளையும் பணியக்கூடாது. நாட்டுப்பற்று மிகுந்த
கடைசி ஒருவன் இருக்கும் மட்டும் சுதந்திரம்
பேணிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அமைச்சரே!
என் நெஞ்சம் வலிக்கிறதே! கோமளாவல்லி! என்
குலக் கொழுந்தே! மாற்றுளைப் புறமுதுகிட்டோடாச்
செய்யும் மறவர்குலத்திலகம் வேல்நம்பியே! நாட்டா
ரின் சிந்தையில் எல்லாம் கொலுவிருக்கும்
செண்பகவல்லியே! என் று தான் உங்களைக்
காணப் போகிறேன்! (நெஞ்சை இறுகப்பிடித்துப்
கொண்டே) அன்னையே! தமிழ்த் தாயே! நீயே
தஞ்சம்! (சாய்கிறுன்).

துளிவுடன் தெளிவும் உள்ளக்
கனிவுமே கொண்டு நாட்டுக் (கு)
அனிகல ஞக வாழ்ந்த
கனினியர் காளை மாண்டும்
பணிந்திட மறுத்தே பந்த
பாசத்தால் துடித்து வீற்ந்தான்
தனியாத தாகம் கொண்டு
தாயகம் காத்த மன்னன்.

முடிவுரை:

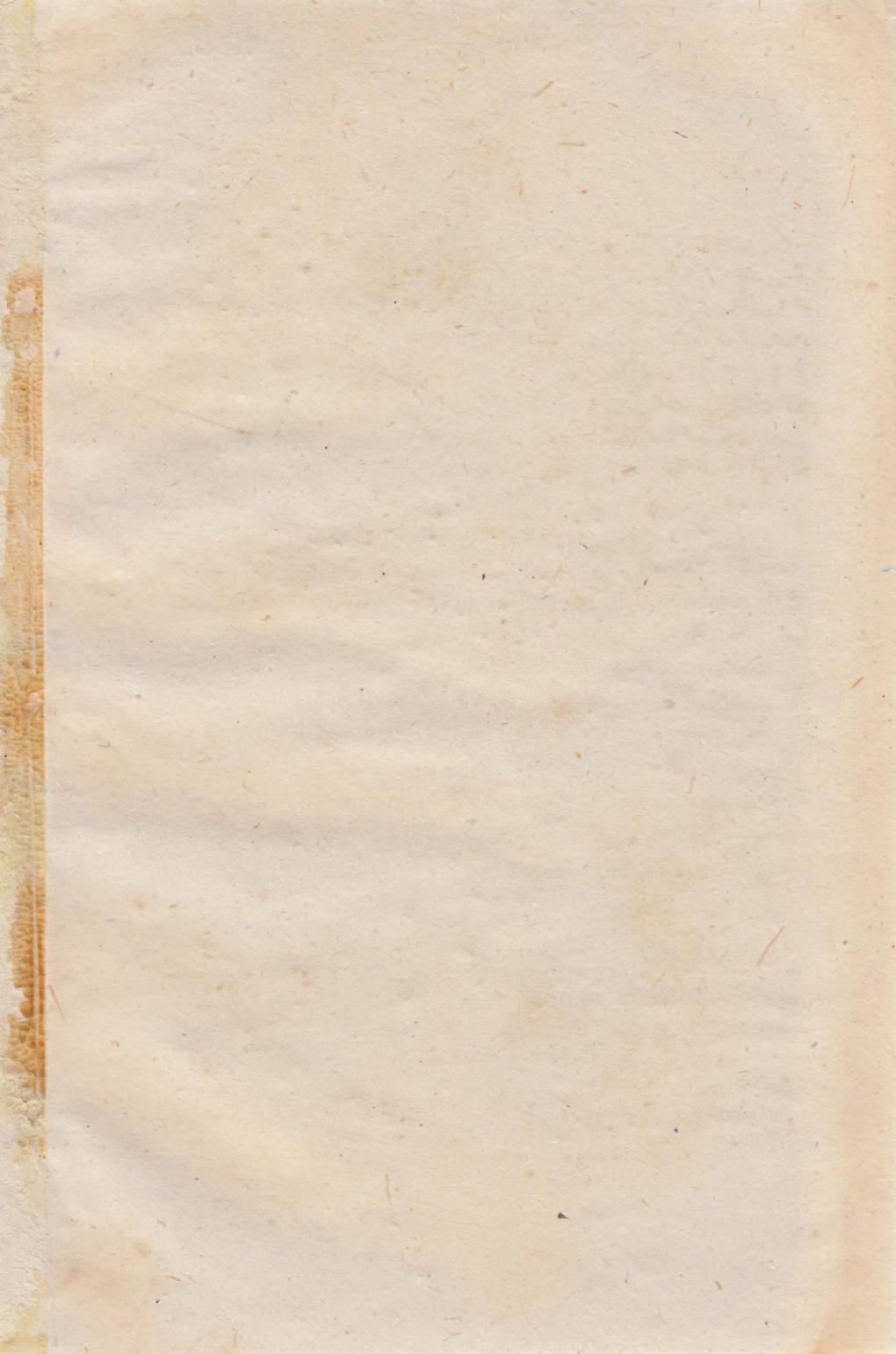
புத்திர பாசத்தால் புழுவாய்த் துடித்து மாண்டான் மாண்புமிகு மன்னன் கயிலைவன்னியன். டச்சு எதேச் சாதிகாரத்தால் கயிலைவன்னியன் உயிரைத்தான் குடிக்க முடிந்தது! ஆனால் பனங்காம மக்களின் சுதந் திர உணர்ச்சியை முறியடிக் முடிந்ததா? முடிய வில்லை. மக்கள் தங்களின் வாரிசைத் தாங்களே நியமித்தார்கள், டச்சு அதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்காம வேயே என சரித்திரம் சான்று பகர்கிறது.

"When this fearless wealthy chief died in 1678, the Vanniyas appointed a successor without reference to the Dutch authorities" - (page 26-Vanni and Vanniyas by C. S. Navaratnam.)

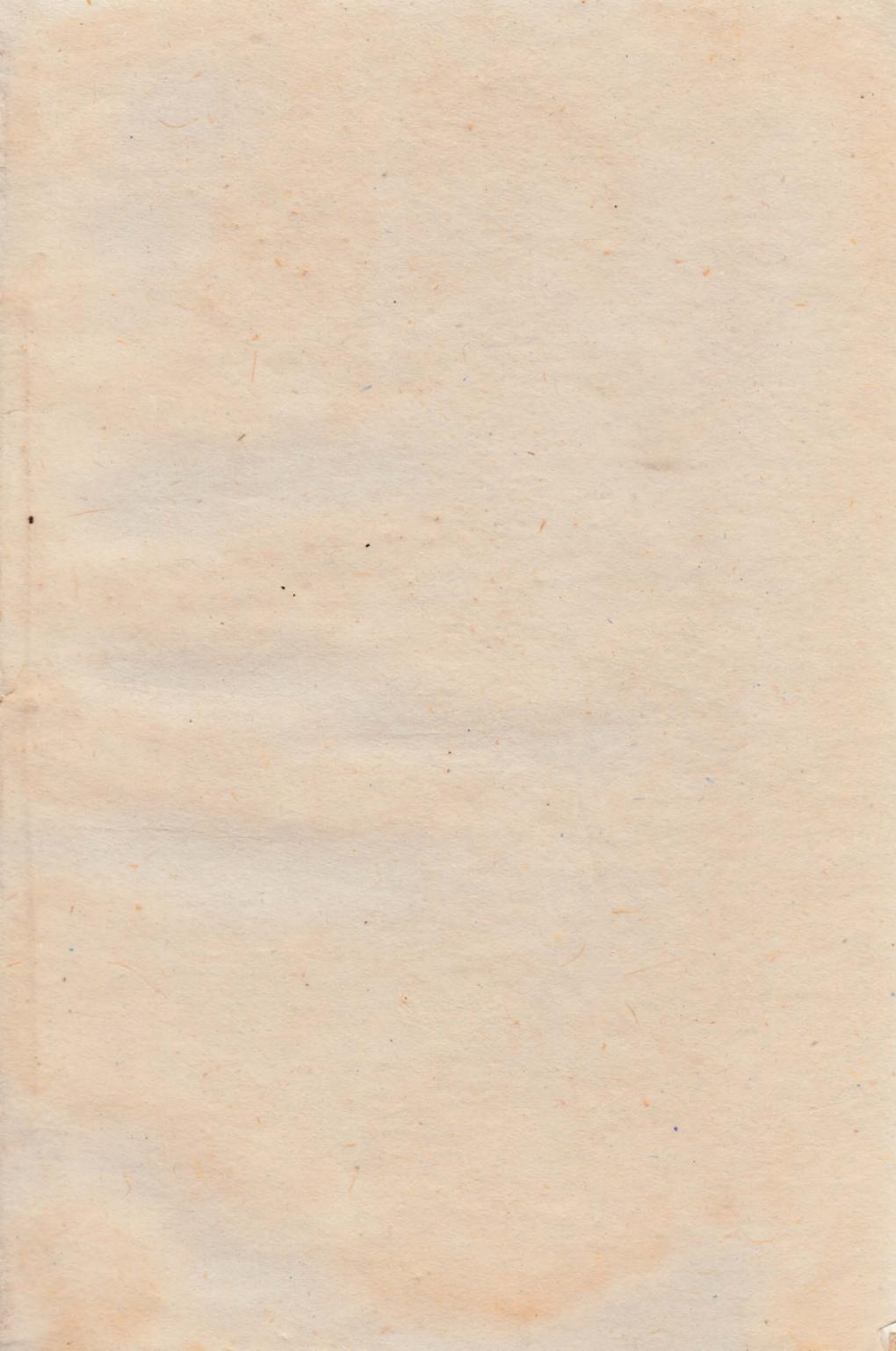
வணக்கம்

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

1. கரவைகிழார் கவிதைகள்
2. சித்தம் அழகியார்

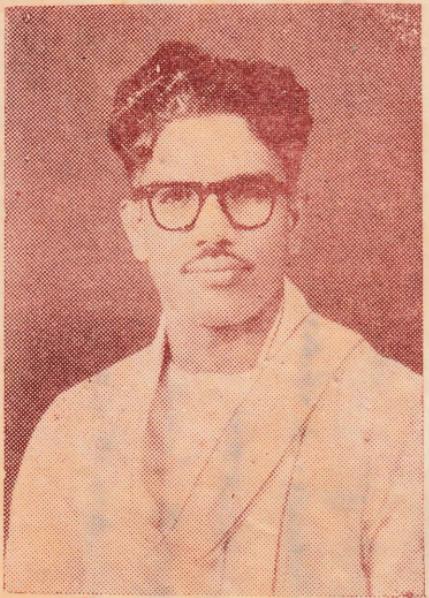

இந்நாலசிரியர்

கவிஞர் கரவைகிழார் இலங்கையின் தலைசிறந்த கவிஞர் கவிலொருவர். தமிழ் மொழியைத் திறம் பட, தித்திக்க கவிதையில் கையாளும் சொல்லாளன்; சோர்விலா தமிழ்ப் பேச்சாளன்: என்னமெலாம் தமிழ்-எதிர்காலமெலாம் தமிழ் பற்றியே சிந்திக்கும் தமிழ்த் தொண்டன். பழகப் பழக பாலும் கசக்கும் என்னும் பழமொழி அன்பர் கரவைகிழார் அவர்களைப் பொறுத்தளவில் பொய்மொழி. அரைக்க அரைக்க

மணம் வீசும் சந்தன மரம் போன்றவர் நட்புக்கு. நல்ல எழுத்தாளர். காலவெள்ளத்தில் அள்ளுண்டுபோன வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் காணவேண்டும்—அவற்றில் தமிழர் தம் பெருமை கூறும் நிகழ்ச்சிகளை வெளி உலகம் காணும் வகை செயல் வேண்டுமென்னும் துடிப்பு வாய்ந்தவர். படித்தோரும்—படியாதோரும் விருப்புடன் ஏற்கும் முத்தமிழின் ஒன்றுன நாடகத் தமிழில் வடித்தெடுக்கும் சிறந்த நாடக ஆசிரியன்

“தனியாத தாகம்” என்னும் இந்நாடகப் பிரதியைப் படித்தேன். அவர் தமிழ்த் தாகத்தைக் கண்டேன். வன்னிக் காட்டின் மணமேடுகளுக்குள் மறைந்து கிடந்த வரலாற்றின் புகழ் பரப்பும் வீரனின் கதை. நல்ல ஆராய்ச்சி. மணி மணியான வசனங்கள். தமிழன்னைக்குச் சூட்டிய நல்ல வாடாமலர் இந்நாடகம். தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் ஆசிரியருக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது. அவர் தம் தமிழ் உணர்ச்சி வளர்க! தமிழ்த் தொண்டு வாழ்க! நல்ல பல தமிழ் நாடகங்கள் அவர் ஆய்வில் வெளிவரட்டு மென்று வாழ்த்துகிறேன். வாழும் தமிழ்த் தலைமுறை அவர் தொண்டினைப் பயன்படுத்துமாக.

சொல்லின் செல்வன் செ. இராசதுரை